

ੴ

ସୋଦର ରାହରା ସାହେବ ।

ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ଆଜକୁ ଯାତାର୍ ।
ଓଡ଼ିଆ ଅନୁବାଦ ।

ବ୍ୟାକର ଡାଲିକା ।

ସୋଦର ରାହରା ସାହେବ -----	1
ପ୍ରାର୍ଥନା-----	14
ଯାତ୍ରା ପାଇଁ ଦର୍ଶନ-----	18
ପଗଡ଼ିର ଗୁରୁଦ୍ଦି -----	20
ମହିଳାମାନଙ୍କର ଭୂମିକା -----	21
ଭୂମର ଯାତ୍ରା ରେ ନିୟତା ମୂଳ ବିଷୟ । -----	24

We are distributing Free Gutkas, Divine message of the Guru globally in all the major languages, To Continue this Monumental task, please donate at <https://sggsonline.com/donation>

This Sewa has been done by Sewadars & SikhBookClub.

This text is only a translation and only gives the essence of the Guru's Divine word. For a more complete understanding, please read the Gurumukhi Sri Guru Granth Sahib Ji. If any errors are noticed, please notify us immediately via email at walnut@gmail.com.

Publisher: SikhBookClub.com

ਸੈ ਦਰੁ ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਬੋਲਾ ਧਰੁ ਰਾਗੁ ਆਗਾ ਮਹਲਾ 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗੁਰ ਏਕ ਅਚਰਿ, ਯਾਹਾਯੁ ਬਧਗੁਰੂਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਪਾਯੁ ਸੁਖੁ।

ਸੈ ਦਰੁ ਤੇਰਾ ਕੇਹਾ ਸੈ ਘਰੁ ਕੇਹਾ ਜਿਤੁ ਬਹਿ ਸਰਬ ਸਮਾਲੇ ॥

ਹੇ ਨਿਰਯਾਰ! ਚੋਰ ਬੇਘਿ (ਅਕਪਨਾਯ) ਭਾਰ ਕੰਧਰਿ ਅਚੇ, ਬੇਘਿ ਨਿਵਾਸ ਸ਼ਾਨ ਕੰਧਰਿ ਅਚੇ, ਯੋਭੋਂ ਚਿਰਾਯਾਨ ਹੋਯਾ ਚੁਫੇ ਬੰਧੁਰ ਬੁਝਿਰ ਪੁਰਿਪਾਲਨ ਕਰੁਯੋ? (ਏਥੇ ਬਿਸਮਲੇ ਮੂੰ ਕੰਧਰਿ ਕਹਿਓ)।

ਵਾਜੇ ਤੇਰੇ ਨਾਦ ਅਨੇਕ ਅਸੰਖਾ ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਵਾਣਹਾਰੇ ॥

ਹੇ ਅਨੰਤ ਬਰੂਪ! ਚੁਫੇ ਭਾਰਲੇ ਅਗੰਥ ਧਿਰਾਯ ਨਾਧ ਗੁਣਿਨ ਕਰੁਯੋ, ਕੇਢੇ ਵਾਧਕ ਬੇਯਾਨੇ ਅਯੁਧਿ।

ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਰਾਗ ਪਰੀ ਸਿਉ ਕਹੀਅਹਿ ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਗਾਣਹਾਰੇ ॥

ਚੁਫੇ ਭਾਰਲੇ ਕੇਢੇ ਰਾਗਿਨੀ ਬਹਿਓ ਰਾਗ ਕਹੁਧਿ ਆਯੁ ਕੇਢੇ ਹੂੰ ਬੇਯਾਨੇ ਬੇਘਿ ਰਾਗ ਓ ਰਾਗਿਨੀ ਗਾਨ ਕਰੁਧਿ।

ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੇ ਪਵਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ ਗਾਵੈ ਰਾਜਾ ਧਰਮੁ ਦੁਆਰੇ ॥

(ਪੁਰਾਨੇ ਗਾਯਾ ਵਾਲਾਯਾ ਕਰੋ) ਹੇ ਅਕਾਲ-ਪੁਰੁਖ! ਚੁਫੇ ਪਵਨ, ਯਯ, ਅਧਿ ਆਧਿ ਗਾਯਾਯੁ ਆਯੁ ਧਰਮਾਯਾ ਮਧ ਚੁਫੇ ਭਾਰਲੇ ਚੁਫੇ ਯਯ ਗਾਨ ਕਰੁਯੁਧਿ।

ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੇ ਚਿਤੁ ਗੁਪਤੁ ਲਿਖਿ ਜਾਣਨਿ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਧਰਮੁ ਬੀਚਾਰੇ ॥

ਯਾਯਾ ਗੁਯਾਗੁਯਾ ਕੰਧ ਲੇਖੁਵਾਵਾਲਾ ਚਿਤੁਗੁਪਤੁ ਹੂੰ ਯਯਗਾਨ ਕਰੋ ਚਯਾ ਲੇਖੁ ਕਰੋ ਗੁਯਾ ਅਗੁਯਾ ਕੰਧਰਿ ਚਿਰਾਯ ਕਰੋ।

ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੇ ਈਸਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਵੀ ਸੋਹਨਿ ਤੇਰੇ ਸਦਾ ਸਵਾਰੇ ॥

ਗੰਧ ਓ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਿਯ ਧਿਰਾਯ ਗੰਧ ਬਹਿਓ ਚੁਫੇ ਗੁਯਾਗਾਨ ਕਰੁਯੁਧਿ, ਯਿਯ ਚੁਫੇ ਯਾਨੇ ਰਹਿ ਬਰਵਾ ਗੋਯਾ ਪਾਯ।

ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੇ ਇੰਦ੍ਰ ਇੰਦ੍ਰਾਸਣਿ ਬੈਠੇ ਦੇਵਤਿਆ ਦਰਿ ਨਾਲੇ ॥

ਧਿਰਾਯਾਯਾ ਬਾਧੁਰੇ ਨਿਯ ਬਿੰਧਾਯਾਯਾ ਯਧਰੇ ਧਿਰ ਯਧ ਮਧ ਚੁਫੇ ਮਧਿਯਾ ਗਾਨ ਕਰੁਯੁਧਿ।

ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੇ ਸਿਧ ਸਮਾਧੀ ਅੰਦਰਿ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੇ ਸਾਧ ਬੀਚਾਰੇ ॥

ਬਿਧਾਧੁਰੇ ਰਹਿ ਬਿਧ ਮਧ ਚੁਫੇ ਯਯ ਗਾਨ ਕਰੁਯੁਧਿ, ਚਿਰਾਯਾਯਾ ਬਾਧੁ ਮਧ ਚੁਫੇ ਪੁਰਾਧਾ ਕਰੁਯੁਧਿ।

ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੇ ਜਤੀ ਸਤੀ ਸੰਤੋਖੀ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੇ ਵੀਰ ਕਰਾਰੇ ॥

ਚੁਫੇ ਗੁਯਾ ਗਾਨ ਯਯ, ਬਧਵਾਧਾਯਾ ਓ ਬਧੋਧਾਯਾ ਧਧਿ ਮਧ ਕਰੁਯੁਧਿ ਆਯੁ ਗੁਰਵਾਯਾ ਮਧ ਚੁਫੇ ਗੁਯਾ ਪੁਰਾਧਾ ਕਰੁਯੁਧਿ।

ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੇ ਪੰਡਿਤ ਪੜਨਿ ਰਖੀਸੁਰ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਵੇਦਾ ਨਾਲੇ ॥

ਸ੍ਰੋਤ ਸ੍ਰੋਤ ਪਰਿਪਾਕੁ ਵੇਦ ਅਖਲਨ ਭਾਰਾ ਚਿੰਤਾਨ ਓ ਰਬਿ-ਦੂਜਿ ਆਦਿ ਭੂਮਰ ਕੀਰਤਿ ਕਰੁਣਿ ।

ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੇ ਮੋਹਣੀਆ ਮਨੁ ਮੋਹਨਿ ਸੁਰਗੁ ਮਛੁ ਪਇਆਲੇ ॥

ਮਨਮੋਹਿਨੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਸ੍ਰੀਮਤ੍ਰੀ ਓ ਪਾਤਾਲ ਲੋਕਕਰੇ ਭੂਮਰ ਸੰਗੋਗਾਨ ਕਰੁਣਿ ।

ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੇ ਰਤਨ ਉਪਾਏ ਤੇਰੇ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨਾਲੇ ॥

ਭੂਮ ਭਾਰਾ ਭਵਿੱਤ੍ਰ ਹੋਇਆ ਚਰਿਤ੍ਰ ਰਤਨ ਓ ਬਾਂਸਾਰਥ ਅਠਸਠਿ ਚਾਰ੍ਥ ਮਥ ਭੂਮਰ ਬੁਝਿ ਕਰੁਣਿ ।

ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੇ ਜੋਧ ਮਹਾਬਲ ਸੂਰਾ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੇ ਖਾਣੀ ਚਾਰੇ ॥

ਬਰੂ ਮੋਹਾਣਾ, ਮਹਾਬਲਾ, ਗੁਰਵਾਰ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖਾਯੋਗ ਸੰਗ ਗਾਯਕਰਿ, ਭਵਿੱਤ੍ਰ ਚਾਰੋਰਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣ (ਅੰਗ, ਯੋਗ, ਸ਼੍ਰੋਤਰ, ਚਾਰਿਤ੍ਰ) ਮਥ ਚਾਕਾਰ ਗੁਣ ਗਾਯਕਰਿ ।

ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੇ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਰਖੇ ਤੇਰੇ ਧਾਰੇ ॥

ਨਵਗਣ, ਮੰਡਲ ਓ ਬਾਂਸਵੰਤ ਬ੍ਰਹਮੰਡ, ਮਹਾ ਬੇਦ ਰਚਨਾ ਰਚਨਾ ਕਰਿ ਧਾਰਨ ਕਰਿ ਰਖੁਣਿ, ਬੇਦ ਬੇਦ ਚਾਰੇ ਬੁਝਿ ਗਾਯਕਰਿ ।

ਸੋਈ ਤੁਧਨੇ ਗਾਵਨਿ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵਨਿ ਰਤੇ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਰਸਾਲੇ ॥

ਸੋਈ ਚੋਰ ਭਲ ਲਾਗੇ ਓ ਚੋਰ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਰਹਿਓ ਬੇ ਭਲ ਭੀ ਭੂਮਰ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰੇ ।

ਹੋਰਿ ਕੇਤੇ ਤੁਧਨੇ ਗਾਵਨਿ ਸੇ ਮੈ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਨਿ ਨਾਨਕੁ ਕਿਆ ਬੀਚਾਰੇ ॥

ਆਯੋ ਮਥ ਅਨੇਕ ਅਨੇਕ ਭੂਮਰ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰੁਣਿ, ਚਾਹਾ ਮੋਹਿ ਚਿੰਤਨਰੇ ਆਸੁ ਨਾਹੀ ।

ਸੋਈ ਸੋਈ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਚਾ ਸਾਚੀ ਨਾਈ ॥

ਗੁਰੂ ਗਾਨ ਨਾਨਕ ਕਰੁਣਿ ਮੋਹ ਚਾਕਾਰਿ ਕਰਿ ਚਾਰੇ ਕਰਿ ।

ਹੈ ਭੀ ਹੋਸੀ ਜਾਇ ਨ ਜਾਸੀ ਰਚਨਾ ਜਿਨਿ ਰਚਾਈ ॥

ਬਚਾ ਬ੍ਰਹਮ ਨਿਰੰਕਾਰ ਅਠਾਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਆਯੋ ਬੇ ਬਚਾ ਬੰਸਾਨ ਬਾਲਾ ਬੰਸਾਨ ਮਥ ਅਯਕਰਿ ।

ਰੰਗੀ ਰੰਗੀ ਭਾਤੀ ਕਰਿ ਕਰਿ ਜਿਨਸੀ ਮਾਇਆ ਜਿਨਿ ਉਪਾਈ ॥

ਪ੍ਰੀਤ ਭਵਿੱਤ੍ਰ ਮਥ ਬਚਾ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋਵ, ਸੋਈ ਐਵੇਂ ਬ੍ਰਹਮ ਰਚਨਾ ਕਰਿਣਿ, ਬੇ ਨਭੁ ਬ੍ਰਹਮ ਨਾਹੀ ਕਰਿ ਨਭੁ ਹੋਵ ਨਾਹੀ ।

ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਜਿਉ ਤਿਸ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰਰੇ ਰਾਗ ਆਯੋ ਭਵਿੱਤ੍ਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਾਯਾ ਭਾਰਾ ਪ੍ਰੀਤ-ਪ੍ਰੀਤ ਆਦਿ ਨੀਵਯੋ ਸੋਈ ਰਚਨਾ ਕਰਿਣਿ, ਬੇਦ ਪ੍ਰੇਮਾਨਾ ਨਿਯੋ ਕਰਿਓ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਿਯੋ ਲਯੋ ਅਨੁਬਾਹੇ ਭੀ ਵੇਖਣਿ ।

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਕਰਸੀ ਫਿਰਿ ਹੁਕਮੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਈ ॥

ਭਾਵੁ ਮਹਾ ਭਲ ਲਾਗੇ ਚਾਹਾ ਕਰਣਿ, ਪ੍ਰੀਤ ਚਾਕਾਰ ਭਵਿੱਤ੍ਰ ਆਦਿ ਕਰਿਓ ਕੇਵੇਂ ਮਥ ਨਾਹੀ ।

ହେ ନାନକ! ସେ ଶାହଙ୍କ ଶାହ ସାହାନଶାହ, ତାଙ୍କରି ଆଜ୍ଞାରେ ରହିବା ହିଁ ଉଚିତ ॥ ୧ ॥

ଆଶା ମହଲ ୧ ॥

ହେ ନିରଙ୍କାର ସ୍ୱରୂପ! (ଶାସ୍ତ୍ର ଓ ବିଦ୍ୱାନଙ୍କ ଠାରୁ) ଶୁଣି ଜାଣେ ତ ପ୍ରତ୍ୟେକ ତୋତେ ବଡ଼ କହନ୍ତି।

କିନ୍ତୁ କେତେ ବଡ଼, ଏହା ସେତେବେଳେ କେହି କହିପାରିବ ଯଦି କିଏ ତୋତେ ଦେଖୁଥିବ ଅଥବା ଦର୍ଶନ କରିଥିବ ।

ବାସ୍ତବରେ ସେହି ସଦଗୁଣ ସ୍ୱରୂପ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଆକଳନ କେହି କରିପାରିବେ ନାହିଁ, କାରଣ ସେ ଅନନ୍ତ ।

ଯିଏ ତୋର ଗାରୀମାର ଅଳ୍ପ ପାଇଛି ଅର୍ଥାତ ତୋର ସଜ୍ଜିବାନନ୍ଦ ସ୍ବରୂପକୁ ଜାଣେ ସେ ତୋ ସହିତ
ଅଭେଦ ହୋଇଯାଏ । ॥ ୧ ॥

ହେ ମୋର ଅକାଳ-ପୁରୁଷ! ତୁମେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅଟ, ସ୍ୱଭାବରେ ସ୍ଥିର ଓ ଗୁଣର ଖଜଣା ଅଟ ।

ତୁମର କେତେ ବିସ୍ତାର ଅଛି, ଏହି ତଥ୍ୟର ଜ୍ଞାନ କାହାର ମଧ୍ୟ ନାହିଁ ॥1॥ ରୁହ॥

ସମସ୍ତ ଧ୍ୟାନ ମଗ୍ନ ହେଉଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ମିଶି ନିଜର ବୁଦ୍ଧି ଲଗାନ୍ତି ।

ସମସ୍ତ ବିଦ୍ୱାନ ମିଶି ତୁମର ଅନ୍ତ ଜାଣିବା ପାଇଁ ପ୍ରୟାସ କରିଛନ୍ତି ।

ଶାସ୍ତ୍ରଜ୍ଞ, ପ୍ରାଣାୟାମୀ, ଗୁରୁ ଓ ଗୁରୁମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟ ଗୁରୁ

ତୋର ମହିମାର ତିଳେ ମାତ୍ର ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ॥୨॥

ସବୁ ଶୁଭ ଗୁଣ, ସବୁ ଡ଼େଇ ଆଉ ସବୁ ଶୁଭ କର୍ମ:

ਸਿਧਾ ਪੁਰਖਾ ਕੀਆ ਵਡਿਆਈਆ ॥

ਬੇਯ-ਪ੍ਰਰੂਥਾਕ ਬੇਯਿ ਬਮਾਨ ਮਹਾਨਭਾ

ਸਿਧੀ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈਆ ॥

ਭੂਮ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਰੋਯੰਭ ਗੁਣਰ ਬੇਯਿ ਕੇਹੁ ਮਖ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿ ਨਾਹੁੰ।

ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਨਾਹੀ ਠਾਕਿ ਰਹਾਈਆ ॥੩॥

ਮਧਿ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂ ਐਹਿ ਗੁਣ ਗੁਣ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਾਯਾਐ ਭਾਯਾਹੋਲੇ ਪ੍ਰਰੀ ਕੇਹੁ ਪੁਰਿਬਯਕ ਬ੍ਰਿਥੁ ਕਰਿਪਾਰੇ ਨਾਹੁੰ। ॥੩॥

ਆਖਣ ਵਾਲਾ ਕਿਆ ਵੇਚਾਰਾ ॥

ਮਧਿ ਕੀਐ ਕੇਹੇ ਮੇ ਹੇ ਅਕਾਲ-ਪ੍ਰਰੂਥਾ! ਮੂੰ ਭੂਮਰ ਮਹਿਮਾ ਕਪਨ ਕਰਿਪਾਰਿਬਿ ਭਾਯਾਹੋਲੇ ਐਹਿ ਬਿਚਰਾ ਕੀ ਕਹਿਪਾਰਿਬਿ?

ਸਿਫਤੀ ਭਰੇ ਤੇਰੇ ਭੰਡਾਰਾ ॥

ਕਾਰੀ ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ! ਭੋਰ ਬ੍ਰਿਥਿਰ ਭਯਾਰ ਭ ਬੇਧ, ਗੁਣ ਭ ਭੋਰ ਭਯਾਕ ਬ੍ਰਿਧਮਰੇ ਭਰਿ ਹੋਯਾ ਰਹਿਯਿ।

ਜਿਸੁ ਤੂ ਦੇਹਿ ਤਿਸੈ ਕਿਆ ਚਾਰਾ ॥

ਮਾਯਾਕੂ ਭੂਮੇ ਨਿਯਰ ਬ੍ਰਿਥਿ ਕਰਿਬਾਕੂ ਬੁਯਿ ਪੁਰਾਨ ਕਰਿਅਯ, ਭਾਯਰਿ ਬਾਪ੍ਰਰੇ ਕੇਹੁ ਕੀ ਯੋਰ ਕਰਿਪਾਰਿਬਿ।

ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਸਵਾਰਣਹਾਰਾ ॥੪॥੨॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਯੀ ਕਹੁਯਿ ਮੇ ਬੇਯਿ ਬਭਾ ਬ੍ਰਿਥੁ ਪਰਮਾਮ੍ਰਾ ਹੁੰ ਬ੍ਰਿਥੁਕੁ ਗੋਯਾਬਾਨ ਕਰਿਪਾਯਿ ॥੪॥੨॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਆਖਾ ਜੀਵਾ ਵਿਸਰੈ ਮਰਿ ਜਾਉ ॥

ਹੇ ਮਾਯਾਯਾ! ਮੇਯੁੰ ਪਰਮੰਭੁ ਮੂੰ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕ ਨਾਮ ਬ੍ਰਿਥਿ ਕਰੁਯਿ ਬੇ ਪਰਮੰਭੁ ਮੂੰ ਯੀਬਿਥ ਰਹਿਯਿ, ਮੇਯੇਯੇਯੇਯੇਯੇਯੇਯੇ ਐਹਿ ਨਾਮ ਬਿਬ੍ਰਿਥੁ ਹੋਯਾਯਾਐ ਬੇਯੇਯੇਯੇਯੇਯੇਯੇ ਮੂੰ ਬ੍ਰਿਥੁਕੁ ਮ੍ਰਿਥ ਭਾਬੇ; ਅਥੀਥ ਪੁਯੁਕੁ ਨਾਮਰੇ ਹੁੰ ਬ੍ਰਿਥੁ ਅਨੁਯਕ ਕਰੇ, ਨਚੇਯ ਦੂਯਾ ਹੋਯਾਯਾਐ।

ਆਖਣਿ ਅਉਖਾ ਸਾਚਾ ਨਾਉ ॥

ਕਿਯੁ ਐਹਿ ਬਭਾ ਨਾਮ ਕਪਨ ਕਰਿਬਾ ਬ੍ਰਿਥੁ ਕਪਿਨ ਅਥੇ।

ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕੀ ਲਾਗੈ ਭੂਖ ॥

ਮਧਿ ਪੁਯੁਕੁ ਬਭਾ ਨਾਮਰ (ਸ੍ਰੁਯਾ) ਚਾਹੁੰ

ਉਤੁ ਭੂਖੈ ਖਾਇ ਚਲੀਅਹਿ ਦੂਖ ॥੧॥

ਭਾਵਾਹੇਲੇ ਬੇ ਚਾਹਿੰਦਾ ਹੂੰ ਬੰਸੁ ਦੂਰਯੋਗੁ ਨਝੁ ਕਰਿਦੈ॥1॥

ਸੇ ਕਿਉ ਵਿਸਰੈ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ॥

ਹੇ ਮਾਭਾਜਾ! ਐਧਰਿ ਨਾਮ ਪੂਰੀ ਮੋਭੇ ਬਿਸ੍ਵਨੁਤ ਕਰਿਛਿ।

ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਚੈ ਨਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਬੇ ਬਾਮਨ ਬਧ ਅਚੇ ਆਭ ਭਾਜਿ ਨਾਮ ਮਧ ਬਧ ਅਚੇ॥1॥ ਰੂਹ॥

ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕੀ ਤਿਲੁ ਵਡਿਆਈ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਧ ਨਾਮਰ ਭਿਲੇ ਮਾਤੁ ਮਹਿਮਾ:

ਆਖਿ ਥਕੇ ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ ॥

(ਬਾਪਾ ਆਪੇ ਮੁਨਿ)ਕਹਿ ਕਹਿ ਪਕਿ ਮਾਭਛੁ, ਕਿਛੁ ਬੇ ਭਾਜਿ ਮਹਾਭੁ ਜਾਗਿਪਾਰਿ ਨਾਭਛੁ।

ਜੇ ਸਭਿ ਮਿਲਿ ਕੈ ਆਖਣ ਪਾਹਿ ॥

ਮਹਿ ਬ੍ਰਹ੍ਮਰ ਬੰਸੁ ਜੀਵ ਮੋਗਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਭਾ ਬ੍ਰੁਭਿ ਕਰਿਵਾਰੇ ਲਾਗਛੁ

ਵਡਾ ਨ ਹੋਵੈ ਘਾਟਿ ਨ ਜਾਇ ॥੨॥

ਭਾਵਾਹੇਲੇ ਬੇ ਬ੍ਰੁਭਿ ਕਰਿਲੇ ਬਭ ਬ੍ਰੁਭੁ ਨਾਹਿੰ ਕਿਧਾ ਨਿਧਾ ਕਲੇ ਛੋਰ ਬ੍ਰੁਭੁ ਨਾਹਿੰ॥2॥

ਨਾ ਓਹੁ ਮਰੈ ਨ ਹੋਵੈ ਸੋਗੁ ॥

ਬੇਬੇ ਨਿਰਭਾਰ ਨਾ ਕੇਵੇ ਮਰਛੁ ਆਭ ਨਾ ਹੂੰ ਭਾਜੁ ਕੇਵੇ ਗੋਕ ਹੋਭਥਾ॥

ਦੇਦਾ ਰਹੈ ਨ ਚੁਕੈ ਭੋਗੁ ॥

ਬੇ ਬੰਸਾਰਭ ਜੀਵਭੁ ਪੋਸਭਿ ਦੇਭਛੁ ਮਾਭਾ ਕਿ ਭਾਜਿ ਭਭਾਰਭੇ ਕੇਵੇ ਮਧ ਬੰਸਾਬੁ ਬ੍ਰੁਭੁ ਨਾਹਿੰ।

ਗੁਣੁ ਏਹੋ ਹੋਰੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥

ਭਾਨੇਸ਼ੁਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮੋਪਰਿ ਗੁਭ ਅਛਿ ਬੇਪਰਿ ਗੁਭ ਅਧਾ ਕਾਭਾ ਠਾਰੇ ਨਾਹਿੰ।

ਨਾ ਕੇ ਹੋਆ ਨਾ ਕੇ ਹੋਇ ॥੩॥

ਐਧਰਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਭਾ ਪਰਿ ਪੂਰ੍ਵਰੁ ਕੇਵੇ ਹੋਭਭਨਭੁ ਨਾ ਭਵਿਸ਼ਯਭਰੇ ਹੇਵ॥3॥

ਜੇਵਡੁ ਆਪਿ ਤੇਵਡ ਤੇਰੀ ਦਾਤਿ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਮੋਭੇ ਮਭਾਨ ਅਭਛੁ ਬੇਭੇ ਹੂੰ ਮਭਾਨ ਭਾਜਿ ਆਗੀਰਾਭ ਅਚੇ।

ਜਿਨਿ ਦਿਨੁ ਕਰਿ ਕੈ ਕੀਤੀ ਰਾਤਿ ॥

ਮਿਧ ਧਨ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਕਰਿ ਪੂਰੀ ਰਾਭਿ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਕਰਿਛੁ।

ਖਸਮੁ ਵਿਸਾਰਹਿ ਤੇ ਕਮਜਾਤਿ ॥

ੴ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ ਯਿਹੁ ਬਿਸ੍ਵੰਤੁ ਕਰਿ ਧਿਓ ਬਿਓ ਨੀਚੁ ਅਚੇ।

ਨਾਨਕ ਨਾਵੈ ਬਾਬੁ ਸਨਾਤਿ ॥੪॥੩॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕੁ ਜੀ ਕਹੁੰਦੇ ਯੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮੁ ਬਲਗੁ ਬਿਨਾ ਮਨੁਸ਼ਾ ਬੰਧੁ ਜਾਤਿਰੁ ਹੋਇਆ ॥੪॥੩॥

ਰਾਗੁ ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਰਾਗੁ ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ 4 ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਜਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸਤਪੁਰਖਾ ਬਿਨਉ ਕਰਉ ਗੁਰ ਪਾਸਿ ॥

ਹੇ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਬ੍ਰਹਮ, ਬ੍ਰਹਮਾ, ਬ੍ਰਹਮਾ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ! ਆਪਣਾ ਮੇਰੇ ਬਿਨਉ ਏਕਾ ਯੇ

ਹਮ ਕੀਰੇ ਕਿਰਮ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਕਰਿ ਦਇਆ ਨਾਮੁ ਪਰਗਾਸਿ ॥੧॥

ਮੈਂ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਬਿਨਾ ਅਤੇ, ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ! ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਆਪਣੇ ਉਪਸ਼ਿਤ ਅਤੇ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਮੇਰੇ ਅੰਤਰਿ ਕਰਮਾਂ ਵਿਚੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਿਓ ॥1॥

ਮੇਰੇ ਮੀਤ ਗੁਰਦੇਵ ਮੇ ਕਉ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਪਰਗਾਸਿ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮੀਤ ਗੁਰਦੇਵ! ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ।

ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਾਨੁ ਸਖਾਈ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਹਮਰੀ ਰਹਰਾਸਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂ ਉਪਦੇਸ਼ ਅਨੁਸਾਰੇ ਯਿਹੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਮੁ ਬਲਗੁ ਕਰੇ ਯੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸੁਖਾਯਕ ਅਤੇ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁ ਮੇਰੇ ਕਰਮਾਂ ਕਰਿਓ ਯੇ ਮੇਰੇ ਰਾਤਿ ਅਤੇ। ॥1॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰਿ ਜਨ ਕੇ ਵਡ ਭਾਗ ਵਡੇਰੇ ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਰਧਾ ਹਰਿ ਪਿਆਸ ॥

ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ! ਆਪਣਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੈਂ ਜਾਣੇ ਯੇ ਯਾਹਾ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਮੁ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਅਤੇ, ਆਪਣਾ ਭਾਗੁ ਜੀਵਨੀ ਚੁੰਨ੍ਹ ਅਤੇ ਯੇ- ਭਾਗੁ ਬੀਭਾਗੁ ਅਤੇ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸਹਿ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਗੁਣ ਪਰਗਾਸਿ ॥੨॥

ਕਾਰਣ ਯੇਹੁ ਹਰਿ-ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਹੋਇਓ ਯੇ ਭਾਗੁ ਭਾਗੁ ਬਲਗੁ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਹੋਇਆ ਓਹਾ ਬਲਗੁ ਬਲਗੁ ਮਿਲਿਓ ਭਾਗੁ ਭਾਗੁ ਬਲਗੁ ਹਰਿ ਗੁਣਾਂ ਜਾਨ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਆਪਣਾ। ॥2॥

ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਨਾਮੁ ਨ ਪਾਇਆ ਤੇ ਭਾਗਹੀਣੁ ਜਮ ਪਾਸਿ ॥

ਯਿਹੁ ਹਰਿ-ਨਾਮੁ ਨਾਮੁ ਰਸੁ ਚਾਹੁ ਨਾਹੀ, ਅਧੀਨ ਯੇਹੁ ਪ੍ਰਾਣੀ ਭਾਗੁ ਨਾਮੁ ਨਾਮੁ ਨਾਹੀ, ਯੇ ਭਾਗੁ-ਨਾਮੁ ਯਿਹੁ ਭਾਗੁ ਭਾਗੁ ਹੋਇਆ।

ਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਿ ਸੰਗਤਿ ਨਹੀ ਆਏ ਪ੍ਰਿਥੁ ਜੀਵੇ ਪ੍ਰਿਥੁ ਜੀਵਾਸਿ ॥੩॥

ਯਿਹੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਆਪਣੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਕਰੇ ਨਾਹੀ ਯੇਹੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀਵਨੀ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਅਤੇ, ਆਪਣੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਅਤੇ।

ਜਿਨ ਹਰਿ ਜਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗਤਿ ਪਾਈ ਤਿਨ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਿਆ ਲਿਖਾਸਿ ॥

ਮੇਭੱ ਹਰਿ ਭਭ ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਬਯਾਓ ਪ੍ਰਾਚੁ ਕਰਿਛੇ, ਚਾਹਾਰ ਕਪਾਲਰੇ ਅਕਾਲ-ਪੁਰੂਖ ਪ੍ਰਵਰ੍ਹ ਗੁਭ
ਲੇਖੁਛਿਛੇ।

ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਸਤਸੰਗਤਿ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ਮਿਲਿ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਪਰਗਾਸਿ ॥੪॥੪॥

ਬਦਗੁਰੂਕਾ ਬਿਨਓ ਮੇ ਹੇ ਨਿਰਯਾਰ! ਖਨਧ ਬੇਹੁ ਬਓਬਯਾਓ, ਮੇਭੱਥੁਰੇ ਹਰਿ-ਰਬ ਪ੍ਰਾਚੁ
ਹੋਯਾਯਾਯ ਆਭ ਪੁਰੁ ਭਭਕੁ ਚਾਹਾਕਾ ਨਾਮਰ ਯਾਨ-ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਮਿਲਿਯਾਯ। ਯਥੁਪਾਯਿ ਹੇ ਬਦਗੁਰੂ ਜੀ!
ਮੋਯੋਓ ਅਕਾਲ-ਪੁਰੂਖਕਾ ਨਾਮਰ ਆਗੰਬਾਧ ਧਿਅ ॥੪॥੪॥੪॥

ਰਾਗੁ ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਰਾਗ ਗੁਯਰੇ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਕਾਰੇ ਰੇ ਮਨ ਚਿਤਵਹਿ ਉਦਮੁ ਜਾ ਆਹਰਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਪਰਿਆ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਚੁ ਕਾਹਾ ਪਾਯਿ ਭਾਗੁਛੁ, ਮੋਯੋਓਯੋਯੋਯ ਬਧਬੁ ਬੁਝਿ ਪਾਲਨਰ ਭਧਧਾ ਬੁਝਿ ਅਕਾਲ-ਪੁਰੂਖ
ਕਰੁਛਿਛੇ।

ਸੈਲ ਪਥਰ ਮਹਿ ਜੰਤ ਉਪਾਏ ਤਾ ਕਾ ਰਿਜਕੁ ਆਗੈ ਕਰਿ ਧਰਿਆ ॥੧॥

ਚਯਾਯ ਓ ਪਧਰਰੇ ਮੇਭੱ ਜੀਵਕੁ ਨਿਰਯਾਰ ਯਛੁ ਕਰਿਛਿਛੇ, ਚਾਕਾਰ ਭੋਯਯਨ ਮਧ ਬੇ ਪ੍ਰਵਰ੍ਹੁ ਭੁੰ
ਓਯਾਰਿ ਕਰਿ ਰਯੁਛਿਛੇ। ॥1॥

ਮੇਰੇ ਮਾਧਉ ਜੀ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲੇ ਸੁ ਤਰਿਆ ॥

ਹੇ ਨਿਰਯਾਰ! ਮਿਧ ਮਧ ਬਛਕਾ ਬਯਾਓਯੋਯ ਯਾਯ ਵਬੇ ਬੇ ਭਾਵ-ਬਾਗਰੁ ਪਾਰ ਹੋਯਾਯਾਯਛਿਛੇ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਸੂਕੇ ਕਾਸਟ ਹਰਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇ ਗੁਰੂਕਾ ਕੁਪਾਰੁ ਪਰਮ ਪਦ (ਮੋਯਾਯ) ਪ੍ਰਾਚੁ ਕਰਿਛੇ ਆਭ ਚਾਕਾਰਿ ਬੁਧਯ ਯਪਰਿ ਹੋਯਾਯਾਯ ਮੋਧਰਿ
ਕੋਯਿਯਿ ਗੁਯੁਯਾ ਕਾਓ ਬਰੁਯ ਬੁਧ। ॥1॥ਰੁਧ॥

ਜਨਨਿ ਪਿਤਾ ਲੋਕ ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ ਕੋਇ ਨ ਕਿਸ ਕੀ ਧਰਿਆ ॥

ਜੀਵਨਰੇ ਮਾਯਾ, ਪਿਯਾ, ਪੁਰੁ, ਪਦੁ ਓ ਅਧਧ ਬਧਯਾਯ ਮਧਰੁ ਕੇਯਿ ਮਧ ਕੋਯਿਯਿ ਯਾਗਾਰੇ ਆਗੁਯ
ਬੁਧਯਿ ਨਾਯਿ।

ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਰੇ ਠਾਕੁਰੁ ਕਾਰੇ ਮਨ ਭਉ ਕਰਿਆ ॥੨॥

ਪੁਯੋਧਕ ਜੀਵਕੁ ਬੁਝਿਰੇ ਯਛੁ ਕਰਿ ਨਿਰਯਾਰ ਬੁਝਿ ਭੋਯਾ ਪਧਾਧਿ ਪਧਯਾਯ, ਪੁਯਿ ਹੇ ਮਨ! ਚੁ ਭਯੁ
ਕਾਯਿਯਿ ਕਰੁਛੁ? ॥2॥

ਉਡੇ ਉਡਿ ਆਵੈ ਸੈ ਕੋਸਾ ਤਿਸੁ ਪਾਛੈ ਬਚਰੇ ਛਰਿਆ ॥

ਪਯਾ ਬਧੁਧ ਭਯਿ ਕਰਿ ਯਕ ਗਧ ਗਧ ਮਾਯਾਯ ਚਾਯਿ ਯਾਯਾਯ ਆਭ ਨਿਯ ਛੁਯਾਯੁ ਬੇਯਾਯੋਯ ਪਯਰੇ ਛਾਯਿ
ਯਾਯਾਯਿ।

ସଂସାରରେ କିଏ ଦାତା ବନିଛି, କିଏ ଭିକ୍ଷୁର ରୂପ ନେଇଛି, ହେ ପରମାତ୍ମା! ଏହାସବୁ ତୁମର ହିଁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଗଣକ କୌତୁକ ଅଟେ ।

ତୁମେ ସ୍ବୟଂ ଦିଅ ଆଉ ସ୍ବୟଂ ଭୋଗ କର, ତୁମ ବିନା ଅନ୍ୟ କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ।

ତୁମେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ଅଟ, ତୁମ ତିନି ଲୋକରେ ରହିଛ, ମୁଁ ତୁମର ଗୁଣକୁ ମୁଖରେ କଥନ କିପରି କରିବି ।

ସଦଗୁରୁ ଜୀ କହନ୍ତି କି ଯେଉଁ ଜୀବ ଆପଣଙ୍କୁ ଅନ୍ତଃ ମନରେ ସ୍ମରଣ କରେ, ସେବା ଭାବରେ ସମର୍ପିତ ହୋଇଥାଏ, ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମୋ' ଜୀବନ ଡ୍ୟାଗ କରେ। ॥2॥

ହେ ନିରଞ୍ଜାର! ଯିଏ ଆପଣଙ୍କୁ ମନ ଓ ବାଣୀ ଦ୍ଵାରା ଧ୍ୟାନ କରେ, ସେ ମାନବ-ଜୀବ ଯୁଗ ଯୁଗ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସୁଖ ଭୋଗ କରେ।

ଯିଏ ଆପଣଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିଛି ସେ ସଂସାରର ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରେ ଆଉ ତାହାର ଯମ-ପାଣ ଛିଣ୍ଡିଯାଏ ।

ଯିଏ ଭୟରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ସେହି ଅଭୟ ସ୍ୱରୂପ ଅକାଳ-ପୁରୁଷଙ୍କୁ ଧ୍ୟାନ କରିଛି ତାହାର ଜୀବନର ସମସ୍ତ ଭୟ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି ।

ଯିଏ ନିରଙ୍ଗାରଙ୍କୁ ଚିତ୍ରନ କରନ୍ତି, ସେବା-ଭାବ ଦ୍ଵାରା ସେଥିରେ ଲୀନ ହୁଏ, ସେ ତୁମର ଦୁଃଖହର୍ତ୍ତା ରୂପରେ ବିଲୀନ ହୁଏ ।

ହେ ନାନକ! ଯିଏ ନାରାୟଣ ସ୍ବରୂପ ନିରଞ୍ଜାରଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିଛି, ସେ ଧନ୍ୟ ହିଁ ଧନ୍ୟ ଅଟେ, ମୁଁ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ସମର୍ପିତ ଅଟେ ।

ହେ ଅନନ୍ତ ସ୍ୱରୂପ! ତୋର ଭକ୍ତିର ଖଜଣା ଭକ୍ତିର ହୃଦୟରେ ଅନନ୍ତ ଅନନ୍ତ ଭରି ହୋଇଛି।

ତୋର ଭଲ ଚିନ୍ତି କାଳ ତୋର ପ୍ରଶଂସାର ଗୀତ ଗାଆନ୍ତି ଯେ ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୁ ଅନେକ ଅନେକ ଓ ଅନନ୍ତ ସ୍ୱରୂପ ଅଟ।

ਤੇਰੀ ਅਨਿਕ ਤੇਰੀ ਅਨਿਕ ਕਰਹਿ ਹਰਿ ਪੂਜਾ ਜੀ ਤਪੁ ਤਾਪਹਿ ਜਪਹਿ ਬੇਅੰਤਾ ॥

ਬੰਬਾਰੇਰੇ ਚੋਰੇ ਨਾਨਾ ਪੁਕਾਰੇ ਆਰੋਪਨਾ ਆਯੋ ਜਪ-ਜਪਾਧਿ ਭਾਰਾ ਬਾਪਨ ਕਰਮਾਧਾ।

ਤੇਰੇ ਅਨੇਕ ਤੇਰੇ ਅਨੇਕ ਪੜਹਿ ਬਹੁ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ ਜੀ ਕਰਿ ਕਿਰਿਆ ਖਟੁ ਕਰਮ ਕਰੰਤਾ ॥

ਅਨੇਕ ਅਨੇਕ ਕੋਲ-ਮੁਨਿ ਓ ਕੋਭਾਨ ਕੇਰੇ ਪੁਕਾਰੇ ਗਾਥਾ, ਬ੍ਰਹਮ, ਅਖੰਡ ਕਰੇ ਭਯਾ ਬਭਰਾ, ਮਯੋ ਆਧਿ ਪਦ ਕਾਰਧਿ ਭਾਰਾ ਭੁਭਰੇ ਬੁਧਿ ਗਾਨ ਕਰਭਿ।

ਸੇ ਭਗਤ ਸੇ ਭਗਤ ਭਲੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੇ ਭਾਵਹਿ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਭਗਵੰਤਾ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸੇ ਬਧਾਥੁ ਗੁਣਾਯੋ ਭਲੇ ਬੰਬਾਰੇਰੇ ਅਭਭਿ ਮੇਰੇ ਨਿਰਯੋਗਯੋ ਭਲੇ ਲਾਗੇ । ॥੪॥

ਤੂੰ ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਅਪਰੰਪਰੁ ਕਰਤਾ ਜੀ ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲ-ਪੁਰਖ! ਭੁਭ ਅਧਰਿਯੋਗ ਪਰੰਤੂ ਅਭਭ ਬ੍ਰਹਮ ਅਭਭ, ਭੁਭ ਬਧਾਨ ਅਭਭ ਕੇਰੇ ਮਧ ਭੁਭੇ।

ਤੂੰ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਤੂੰ ਏਕੇ ਜੀ ਤੂੰ ਨਿਹਚਲੁ ਕਰਤਾ ਸੋਈ ॥

ਮੁਭ ਮੁਭਭੁ ਭੁਭੇ ਏਕ ਅਭਭ, ਬਧਾ ਬਧਾ ਭੁਭ ਅਭਭਾਯੋ ਬ੍ਰਹਮ ਅਭਭ ਭੁਭੇ ਹੋ ਨਿਯੋਗ ਰਚਯੋਗ ਅਭਭ।

ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਵਰਤੈ ਜੀ ਤੂੰ ਆਪੇ ਕਰਹਿ ਸੁ ਹੋਈ ॥

ਮਯੋ ਭੁਭਭੁ ਭਲੇ ਲਾਗੇ ਭਯਾ ਭੁਭ, ਮਯੋ ਭੁਭੇ ਬ੍ਰਹਮਾਯੋ ਕਰ ਭਯਾ ਹੋ ਭੁਭ।

ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭ ਉਪਾਈ ਜੀ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਸਿਰਜਿ ਸਭ ਗੋਈ ॥

ਭੁਭੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਾਯੋ ਰਚਨਾ ਕਰਿਯੋ ਆਯੋ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋ ਰਚਿ ਭਯਾਰ ਬੰਬਾਰ ਕਰਿਯੋ।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਕਰਤੇ ਕੇ ਜੀ ਜੇ ਸਭਸੈ ਕਾ ਜਾਣੈਈ ॥੫॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੂੰ ਬੇਭੇ ਬ੍ਰਹਮ ਪੁਕਾਰੇ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰਿਯੋ, ਮੇਰੇ ਬਧਾਥੁ ਬ੍ਰਹਮਾਯੋ ਬ੍ਰਹਮਾਯੋ ਅਭਭ ਅਭਭਾਯੋ ਮੇਰੇ ਬਧਾਥੁ ਭਯਾਰ ਅਭਭਾਯੋ ਗਾਭਿ ॥੫॥੧॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਆਗਾ ਮਯੋ 4 ॥

ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਸਚਿਆਰੁ ਮੈਡਾ ਸਾਂਈ ॥

ਹੇ ਨਿਰਯੋਗ! ਭੁਭੇ ਹੋ ਰਚਯੋਗ, ਬਧਾਥੁ ਭੁਭ ਆਯੋ ਮੋਰੇ ਮਾਯੋਗ ਅਭਭ।

ਜੇ ਤਉ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਥੀਸੀ ਜੇ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਸੋਈ ਹਉ ਪਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਯੋ ਭੁਭਭੁ ਭਲੇ ਲਾਗੇ ਭਯਾ ਭੁਭ, ਮਯੋ ਭੁਭੇ ਕੋਭ ਭਯਾ ਮੂੰ ਪੁਕਾਰੇ । ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਭ ਤੇਰੀ ਤੂੰ ਸਭਨੀ ਧਿਆਇਆ ॥

ਬੰਬਾਰੇਰੇ ਬ੍ਰਹਮ ਭੁਭਾਯੋ ਬ੍ਰਹਮਾਯੋ, ਭੁਭਭੁ ਬਧਾਥੁ ਭਯਾਰ ਬ੍ਰਹਮਾਯੋ ਕਰਿਯੋ

ਜਿਸ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਿ ਤਿਨਿ ਨਾਮ ਰਤਨੁ ਪਾਇਆ ॥

ਕਿਛੁ ਯਾਹਾ ਭਧਰੇ ਭੁਫਰਿ ਧਨਾ ਝੂਧ, ਬਿਧਿ ਹੂੰ ਭੁਫਰਿ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਰਹੁ-ਧ੍ਵਰਾਹੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਿਛਿ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਾਧਾ ਮਨਮੁਖਿ ਗਵਾਇਆ ॥

ਐਹਿ ਨਾਮ-ਰਹੁ ਗ੍ਰੇਸ਼ੁ ਬਾਧਕ ਪਾਯਪਾਧ ਆਭ ਬੇਛਾਗਾਰੀ ਮਨੁਸ਼ਧ ਐਹਾਕੁ ਹਰਾਯ ਕਥੇ।

ਤੁਧੁ ਆਪਿ ਵਿਛੋੜਿਆ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥੧॥

ਭੁਫੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਬਿਛਿਨੁ ਕਰ ਆਭ ਬ੍ਰਹਮੰ ਹੂੰ ਬਧਿਨਿਭ ਕਰ। ॥1॥

ਤੂੰ ਦਰੀਆਉ ਸਭ ਤੁਝ ਹੀ ਮਾਹਿ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ! ਭੁਫੇ ਨਧੀ ਅਠ, ਬਹੁ ਪੁਪਭ ਭੁਫ ਾਰੇ ਹੂੰ ਚਰੰਗ ਰੂਪ ਅਠੇ।

ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ॥

ਭੁਫ ਅਠਿਰਿਛ ਅਨਧ ਕੇਹਿ ਨਾਹਾਠਿ।

ਜੀਅ ਜੰਤੁ ਸਭਿ ਤੇਰਾ ਖੇਲੁ ॥

ਬ੍ਰਹ੍ਮਰ ਬਹੁ ਛੋਠ-ਬਠ ਯਾਵ ਭੁਫਰਿ ਹੂੰ ਕੋਠੂਕ ਅਠੇ।

ਵਿਜੇਗਿ ਮਿਲਿ ਵਿਛੋੜਿਆ ਸੰਜੇਗੀ ਮੇਲੁ ॥੨॥

ਬਿਯੋਗੀ ਕਰੀ ਕਾਰਗਰੁ ਯਿਧ ਭੁਫ ਾਰੇ ਲੀਨ ਧ੍ਵਾ, ਬੇ ਅਲਗ ਹੋਯਗਲਾ ਆਭ ਬੰਧੋਗ
ਕਾਰਗਰੁ ਭੁਫ ਬਹਿਠ ਮਿਥਿਗਲਾ; ਅਧੀਠ ਭੁਫਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਯਾਹਾਕੁ ਬਠਬਠਾਧਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਗਲਾਹੂੰ ਬੇ ਭੁਫ
ਾਰੁ ਅਲਗ ਹੋਯਛਿ ਆਭ ਯਾਹਾਕੁ ਬਠਯਾ ਬਠਾ ਮਿਥਿਗਲਾ ਠਾਹਾਕੁ ਭੁਫਰਿ ਭਛਿ ਮਿਥਿਯਾਛਿ। ॥2॥

ਜਿਸ ਨੇ ਤੂ ਜਾਣਾਇਹਿ ਸੇਈ ਜਨੁ ਜਾਣੈ ॥

ਹੇ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਯਾਹਾਕੁ ਭੁਫੇ ਗੁਰੁ ਬਾਰਾ ਞਾਨ ਪੁਧਾਨ ਕਰੁਅਛ ਬੇ ਐਹਿ ਬਿਨੁਕੁ ਯਾਥਿਪਾਰਿਕ। ਪ੍ਰਥੀ ਬੇ
ਬਰੰਧਾ ਭੁਫ ਗੁਰਗਰਿ ਬਧਾਯਾ ਕਰੇ।

ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਦ ਹੀ ਆਖਿ ਵਖਾਣੈ ॥

ਪ੍ਰਥੀ ਬੇ ਬਰੰਧਾ ਭੁਫ ਗੁਰਗਰਿ ਬਧਾਯਾ ਕਰੇ।

ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਯਿਧ ਬੇਹਿ ਅਕਾਲ-ਪ੍ਰਰੁਥਯੁ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰੇ, ਠਾਹਾਕੁ ਆਤ੍ਮਿਕ ਬ੍ਰੁਥ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯਛਿ।

ਸਹਜੇ ਹੀ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥੩॥

ਪ੍ਰਥੀ ਬੇ ਪਰਮ ਪ੍ਰਰੁਥ ਬਹੁਯਰੇ ਪੁਠੁ ਨਾਮਰੇ ਬਧਾਹਿਠ ਹੋਯਯਾਧ। ॥3॥

ਤੂ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਸਭੁ ਹੋਇ ॥

ਭੁਫੇ ਬ੍ਰਹਮੰ ਰਚਯਿਠਾ ਅਠ, ਭੁਫਰਿ ਆਧੇਗਰੁ ਹੂੰ ਬਹੁ ਕਛਿ ਝੂਧ।

ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਭੂਮ ਅਭਿਰਿਕੁ ਅਨਧ ਕੇਹੁ ਨਾਹੀ।

ਤੂ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖਹਿ ਜਾਣਹਿ ਸੋਇ ॥

ਭੂਮੇ ਹੂੰ ਰਚਨਾ ਕਰਿ ਜੀਵਨਾ ਕੀਓਕੁ ਦੇਖੁਅਛੁ ਆਉ ਚਾਕੁ ਵਿਖਸ੍ਰੇਰੇ ਬਹੁ ਕਿਛਿ ਜਾਗੁਛਿ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥੪॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਐਵੇਂ ਭੇਦ ਗੁਰੂ ਭਨ੍ਹਿਓ ਹੋਏਯੋ ਵਧੇਰੇ ਪਾਸਰੇ ਪੁਕਾਰਿਨਾ ਹੋਯੋਯਾ। ॥੪॥੨॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 1 ॥

ਤਿਤੁ ਸਰਵਰੈ ਭਈਲੇ ਨਿਵਾਸਾ ਪਾਣੀ ਪਾਵਕੁ ਤਿਨਹਿ ਕੀਆ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਚੋਰ ਆਪਣੇ ਬੰਸਾਰ-ਬਾਗਰੇਰੇ ਵਾਸ ਹੋਯੋਯੋ ਮੇਭਓ ਚੰਦ-ਚੰਦ ਰੂਪੀ ਰਸ-ਗੰਢ ਜਲ ਓ ਚੁਭਾਗੁ ਅਛਿ।

ਪੰਕਜੁ ਮੇਹ ਪਗੁ ਨਹੀ ਚਾਲੈ ਹਮ ਦੇਖਾ ਤਹ ਡੂਬੀਅਲੇ ॥੧॥

ਬੇਭਾਵੇ ਮੋਹ-ਰੂਪੀ ਕਾਦਰੇ ਪਾਸੇ ਚੋਰ ਕੂਛੇ-ਰੂਪੀ ਚਰਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਭਛੇ ਆਭਾਗੁ ਚਾਲੈ ਪਾਰਿਵ ਨਾਹੀ, ਬੇਹੁ ਬਾਗਰੇ ਆਮੇ ਬੇਛਾਚਾਰੀ ਜੀਵ ਭੁਭਿਕਾਰ ਦੇਖੁਛੁ॥੧॥

ਮਨ ਏਕੁ ਨ ਚੇਤਸਿ ਮੂੜ ਮਨਾ ॥

ਹੇ ਬਿਮੂਢ ਮਨ! ਮਨਿ ਭੂਮੇ ਅਕਾਗ੍ਰਿਭ ਹੋਯੋ ਪੁਛੁਯੋ ਸ਼ਰਨ ਕਰਿਵ ਨਾਹੀ

ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਲਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਾਵਾਵੇਲੇ ਫਰ-ਪੁਛੁਯੋ ਬਿਸ੍ਰੁਭ ਹੋਯੋ ਚੋਰ ਬਹੁ ਗੁਣ ਨਸ਼ ਹੋਯੋਯੋ, ਅਧਾਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਿਸ੍ਰੁਭ ਕਰਿ ਦੇਵੇਲੇ ਚੋਰ ਗਲਾਰੇ ਪਾਸ ਪਭਿਯੋ।

ਨਾ ਹਉ ਜਤੀ ਸਤੀ ਨਹੀ ਪੜਿਆ ਮੂਰਖ ਮੁਗਧਾ ਜਨਮੁ ਭਇਆ ॥

ਐਵੇਂ ਹੇ ਮਨ! ਭੁ ਅਕਾਲ-ਪੂਰੁਖਾ ਬਿਸ੍ਰੁਭਰੇ ਬਿਨਭਿ ਕਰ ਮੇ ਮੂੰ ਮਠੀ, ਬਠੀ, ਓ ਜਾਨੀ ਰੂਏ, ਮੋਰੇ ਜੀਵਨ ਮਹਾਮੂਛੇ ਭਲੇ ਨਿਸ਼੍ਚਲ ਹੋਯੋਯੋਯੋ।

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਕੀ ਸਰਣਾ ਜਿਨ ਤੂ ਨਾਹੀ ਵੀਸਰਿਆ ॥੨॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਤਾਯੋ ਭੁ ਬਿਸ੍ਰੁਭ ਹੋਯੋ ਨਾਹੀ, ਮੂੰ ਬੇਹੁ ਬਛਕ ਗਰਨ ਪਛੁਛੇ ਚਯਾ ਭਾਵਾਯੋ ਪੁਗਾਯੋ ਕਰੁਛੇ।

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਗਾ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਭਈ ਪਰਾਪਤਿ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹੁਰੀਆ ॥

ਹੇ ਮਾਨਵ! ਚੋਰੇ ਮੇਭਓ ਮਾਨਵ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਯੋਯੋਯੋ।

ਗੋਬਿੰਦ ਮਿਲਣ ਕੀ ਇਹ ਤੇਰੀ ਬਰੀਆ ॥

ଏਵਾ ਭੂਮਰ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਸ਼ਹਿਤ ਮਿਲਨ ਹੋਵਾ ਪਾਕਿ ਗੁਰ ਅਵਸਰ ਅਚੇ, ਅਪੀਤ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਨਾਮ ਸ਼ੁਰਗ ਕਰਿਵਾ
ਪਾਕਿ ਏਹਿ ਨਾਨਕ ਜਨਮ ਚੋਚੇ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹੋਇਓ।

ਅਵਰਿ ਕਾਜ ਤੇਰੈ ਕਿਤੈ ਨ ਕਾਮ ॥

ਏਵਾ ਕਾਛਾਤ, ਅਨਾ ਕੀਓਸਿ ਬਾਬਾਕਿ ਕਾਮਿ ਭੂਮਰ ਕੀਓਸਿ ਕਾਮਿਯਰੇ ਨਾਹਿ।

ਮਿਲੁ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਭਜੁ ਕੇਵਲ ਨਾਮ ॥੧॥

ਭੂਮੇ ਕੇਵਲ ਬਾਪੁ-ਬਲੁਸ਼ਾ ਸ਼ਯਾਤਿ ਕਰਿ ਬੇਹਿ ਅਕਾਲ-ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਚਿਤਨ ਕਰ। ॥1॥

ਸਰੰਜਾਮਿ ਲਾਗੁ ਭਵਜਲ ਤਰਨ ਕੈ ॥

ਏਪੁਪਾਕਿ ਏਹਿ ਬਾਬਾ-ਬਾਗਰ ਪਾਰ ਹੋਵਾ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਕਰ।

ਜਨਮੁ ਬ੍ਰਿਥਾ ਜਾਤ ਰੰਗਿ ਮਾਇਆ ਕੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਨਾਪਾ ਮਾਮਾਰ ਪ੍ਰੇਮਰੇ ਮਗੁ ਭੂਮਰ ਏਹਿ ਜੀਵਨ ਕਾਪਿ ਹੋਇਓਵ ॥1॥ ਰੂਹ ॥

ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਧਰਮੁ ਨ ਕਮਾਇਆ ॥

ਹੋ ਮਾਨਕ! ਭੂਮੇ ਜਪ, ਚਪ ਓ ਬਾਸਮਚਾ ਕਰਿ ਨਾਹਿ ਆਯ ਨਾ ਹਿ ਭੂਮੇ ਕਿਛਿ ਪੁਰੁਸ਼ਾ ਕਾਮਿ ਕਰਿ ਧਰਮ
ਅਯੋਨ ਕਰਿਓ।

ਸੇਵਾ ਸਾਧ ਨ ਜਾਨਿਆ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥

ਬਾਪੁ-ਬਲੁਸ਼ਾ ਬੇਵਾ ਕਰਿਨਾਹਿ ਕੀਯਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੁਸ਼ਾ ਨਾਮ ਸ਼ੁਰਗ ਕਰਿਨਾਹਿ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਮ ਨੀਚ ਕਰੰਮਾ ॥

ਹੋ ਨਾਨਕ! ਆਮੇ ਮਕਕਰਮੀ ਜੀਵ ਅਰੁ।

ਸਰਣਿ ਪਰੇ ਕੀ ਰਾਖਹੁ ਸਰਮਾ ॥੨॥੪॥

ਮੋਛੇ ਗਰਗ ਰਗ, ਮੋਰ ਬਸ਼ਾਨ ਰਗ। ॥2॥4॥

ਅਰਦਾਸ

ਗੁਰਪੰਥ

ਤੂ ਠਾਕੁਰੁ ਤੁਮ ਪਹਿ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤੇਰੀ ਰਾਸਿ ॥

ਤੂੰਮੇ ਠਾਕੁਰ, ਆਮੇ ਆਮਰ ਆਵਧਾਕਠਾ ਪਾਛੈ ਤੂੰਮਕੁ ਨਿਵੇਦਨ ਕਰੂ ਕਾਰਣ ਏਹੈ ਈਸਰ ਉ ਆਮ੍ਹ।
ਬਰੂ ਤੂੰਮਰ ਕ੍ਰਪਾ॥

ਤੁਮ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਤੇਰੇ ॥ ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮਹਿ ਸੂਖ ਘਨੇਰੇ ॥

ਤੂੰਮੇ ਮਾਤਾ, ਪਿਤਾ, ਆਮੇ ਤੂੰਮਰ ਬਛਾਨ ਤੂੰਮਰ ਕ੍ਰਪਾ ਮੋਹਿਐ ਆਮਰ ਆਨੰਦ ਉ ਆਮ੍ਹ।

ਕੋਇ ਨ ਜਾਨੈ ਤੁਮਰਾ ਅੰਤੁ ॥ ਉਚੇ ਤੇ ਉਚਾ ਭਗਵੰਤੁ ॥

ਤੂੰਮਰ ਬਾਮਾ ਕੇਹੈ ਜਾਣਨੈ ਨਾਹੈ, ਅਵੇਚਿਐ ਠਾਕੁਰ ਤੂੰਮੇ ਅਖ੍ਰਿਕ ਭਯ।

ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਤੁਮਰੈ ਸੂਤ੍ਰਿ ਧਾਰੀ ॥ ਤੁਮ ਤੇ ਹੋਇ ਸੁ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ॥

ਤੂੰਮਰ ਧੰਧਾ ਨਿਯਮ ਅਨੁਬਾਹੇ ਬਾਹਾ ਰਿਐ ਚਾਨੂਅਛੈ, ਤੂੰਮਰ ਬਰੂ ਸ੍ਵਭ੍ਰਿ ਤੂੰਮ ਆਜ਼ਾਹੇ ਚਾਨੂਅਛੈ

ਤੁਮਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਤੁਮ ਹੀ ਜਾਨੀ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨੀ ॥

ਕੇਵਲ ਤੂੰਮੇ ਜਾਣੈ ਤੂੰਮੇ ਕੇਵੇਤ ਮੁਖਾਨ, ਨਾਨਕ, ਤੂੰਮਰ ਭਯ ਬਾ ਕ੍ਰਿਯਾ

ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ ॥

ਪੁਰੂ ਏਕ, ਓਂਕਾਰ। ਬਰੂ ਰਿਯਾ ਆਯੁਧੰਧਾ ਜਨਕ ਗੁਰੂਕ ਅਹੇ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗੋਤੀ ਜੀ ਸਹਾਇ।

ਮਨਕਾਰੀਕਾ ਬੰਧਾਰਕਭਾ ਰੂਪਹੇ ਪੁਰੂ ਆਮਕੁ ਬਾਹਾਧਾ ਕਰਨੁ

ਵਾਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗੋਤੀ ਜੀ ਕੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦॥

ਧਰਮ ਗੁਰੂ ਬਾਹਾ ਖਾਰ ਗੁਰੂ ਭਾਗਭਯ ਜਿ ਭਯਾਰਿਯ ਹੇਭਯ

ਪ੍ਰਿਥਮ ਭਗੋਤੀ ਸਿਮਰਿ ਕੈ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਲਈਂ ਧਿਆਇ ॥

ਪੁਰਮੇ ਮਨਕਾਰੀਕਾ ਬੰਧਾਰਕਭਾ ਭਾਵੇ ਪੁਰੂਕੁ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰ, ਚਾਪਹੇ ਨਾਨਕਕੁ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰ

ਫਿਰ ਅੰਗਦ ਗੁਰ ਤੇ ਅਮਰਦਾਸੁ ਰਾਮਦਾਸੈ ਹੋਈਂ ਸਹਾਇ ॥

ਚਾਪਹੇ ਗੁਰੂ ਆਨੰਦ, ਗੁਰੂ ਆਮਰ ਧਾਬ ਏਵਾ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਧਾਬਕੁ ਬ੍ਰਹਮ ਉ ਖਾਨ ਕਰ

ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ, ଗୁରୁ ହରଗୋବିନ୍ଦ ଏବଂ ଶ୍ରୀ ହରରାଜଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କର

ଗୁରୁ ହରକୃଷ୍ଣାନଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କର, ଯାହାର ଦୃଷ୍ଟି ପଡ଼ିଲେ ସବୁ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଉଠେଇ ଯାଏ ।

ଗୁରୁ ଡେଗ ବାହାଦୁରଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କର ଆର ଏବଂ ତାପରେ ଘରକୁ ନିଧି ଆସିବ

ହେ ପ୍ରଭୁ! ସବୁ ସ୍ଥାନରେ ଉଚିତ ମାର୍ଗ ଦେଖାଇ ସାହାଯ୍ୟ କର ।

ଦଶମ ଗୁରୁ ଗୋବିନ୍ଦ ସିଂହଙ୍କୁ ସ୍ମରଣକର । ହେ ପ୍ରଭୁ! ସବୁ ସ୍ଥାନରେ ଉଚିତ ମାର୍ଗ ଦେଖାଇ ସାହାଯ୍ୟ କର ।

ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବରେ ଥିବା ଦଶଟି ଗୁରୁଙ୍କ ଦିବ୍ୟ ଜ୍ୟୋତିକୁ ଧ୍ୟାନ କର ଏବଂ ତୁମର ଚିନ୍ତନ ଦିବ୍ୟ ଶିକ୍ଷା ଆଡ଼କୁ ଢଳାଅ ଓ ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବର ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଆନନ୍ଦ ପାଅ; କୁହ ଚମକାର ଗୁରୁ।

ପଞ୍ଚ ପ୍ରିୟଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ, ଚାର ସନ୍ତାନ (ଗୁରୁ ଗୋବିନ୍ଦ ସିଂହଙ୍କର); ଚାଳିଶ ସହିଦ; ସାହସୀ ଶିଖଙ୍କ ଦୃଢ଼ ପ୍ରତିଜ୍ଞା; ନାମ ଜପରେ ଭକ୍ତ; ନାମରେ ମଜ୍ଜି ଯାଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି; ନାମ ସ୍ମରଣ କରୁଥିବା ଏବଂ ସଙ୍ଗକୁ ଖାଦ୍ୟ ବଣ୍ଟନ କରୁଥିବା ; ଫୁଲ ପାକଶାଳା ଆରମ୍ଭ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ; ସତ୍ୟ ବଜାୟ ରଖିବା ପାଇଁ ଖଣ୍ଡା ଭଢୋଳନ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି; ଅନ୍ୟର ଅଭାବ ଦୂର କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି , ସମସ୍ତଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କର। ସମସ୍ତେ ପବିତ୍ର ଓ ସଜା ଭକ୍ତ; ସମସ୍ତେ କୁହ ଚମକାର ଗୁରୁ!

SGGS ONLINE.COM

ਬਾਹੁਬੀ ਗੀਤ ਪ੍ਰਬੂਥ ਉ ਨਾਰੀ, ਮੋਭੱਫਾਨੇ ਨਿਯਰ ਮੁਥੂ ਕਲਿ ਵੇਯਯਯਿ ਕਿਯੁ ਗੀਤ ਪਰੰਯੁ ਬਮਰੰਯੁ
ਕਰਿਨਾਹਾਯਿ, ਯਾਹਾਰ ਗਰਾਰਕੂ ਧੁਕਯਯੁ ਕਰਾਯਾਯਿ, ਯਾਹਾਰ ਯਾਹੁਰਿ ਵਾਹਾਰਿਯਾਯਿ, ਯਾਹਾਕੂ ਚਕੁਰੇ
ਵਾਯਿ ਧੁਰਾਯਾਯਿ ਉ ਯਯੁ ਯਯੁ ਕਰਾਯਾਯਿ, ਕਰਯ ਕਲਰੇ ਯਾਹਾਕੂ ਕਰਾ ਯਾਯਿ, ਯਾਹਾਰ ਯਾਵਯੁ
ਅਵਯੁਰੇ ਚਰੰ ਯਯਰਾਯਾਯਿ ; ਯਿਯ ਗੁਰੂਯੁਰਰ ਚੇਕ ਯਯੁਵਾਕੂ ਧੁਯੁ ਕਲਿ ਵੇਯਯਯਿ , ਯਿਯ ਗੀਤ
ਵਿਯੁਧ ਪਰਿਯਾਗ ਕਰਿਨਾਯੁ ; ਯਿਯ ਗੇਯ ਨਿਯੁਧ ਪਰੰਯੁ ਗੀਤ ਪਰੰ ਯਯੁ ਕੇਯ ਕਾਰਿ ਨਾਯੁ ; , ਬੇਯਾਨਯੁ
ਕਯਾ ਧੁਰਯ ਕਰ; ਬਮਰੇ ਕੁਯ ਚਮਕਾਰ ਗੁਰੂ!

ਪੰਜਾਂ ਤਖਤਾਂ, ਸਰਬੱਤ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਬੋਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਗੀਤ ਪਰੰ ਉ ਗੁਰੂਯੁਰਰ ਬਰੂ ਆਬਨ ਆਯਕੂ ਨਿਯਰ ਚਿਯਨ ਨਿਯ; ਬਮਰੇ ਕੁਯ ਚਮਕਾਰ ਗੁਰੂ!

**ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਸਰਬੱਤ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਕੀ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਜੀ, ਸਰਬੱਤ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ,
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਚਿਤ ਆਵੇ, ਚਿੱਤ ਆਵਨ ਕਾ ਸਦਕਾ ਸਰਬ ਸੁਖ ਹੋਵੇ।**

ਪੁਥਮੇ ਬਰੂ ਯਾਯਾ ਯਹਿ ਵਿਯਯਿ ਕਰ ਮੇ ਬੇਯਾਨੇ ਯੁਰ ਨਾਮਰੇ ਯਾਨ ਕਰਿਵੇ; ਯਾਨਰੇ
ਬਮਰੇ ਯਯਰੇ ਗਾਯਿ ਉ ਯੁਧਿ ਵਯਾ ਹੇਵ।

**ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਸਾਹਿਬ, ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਰਛਿਆ ਰਿਆਇਤ, ਦੇਗ ਤੇਗ ਫ਼ਤਹਿ,
ਬਿਰਦ ਕੀ ਪੈਜ, ਪੰਥ ਕੀ ਜੀਤ, ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਹਾਇ, ਖਾਲਸੇ ਜੀ ਕੇ ਬੋਲ ਬਾਲੇ, ਬੋਲੇ ਜੀ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ!**

ਪੁਥੁ ਬਰੂ ਯਾਯਾਯਾਨਯੁ ਕੁਧਾ ਉ ਧੁਰਯਾ ਵਿਯੁ, ਮੋਭੱਫਾਨੇ ਬੇਯਾਨੇ ਧੁਲੇ ਮਧ। ਬਧੁਧਾਯੁਰ
ਧੁਰਯਾ ਉ ਗੁਯ ਕਾਰੰਧ ਧੁਰਿਯੁਯਿ ਕਰਿਵਾਕੂ ਯਾਯਾ ਵਿਯਯਾ ਹੇਯ; ਪੁਥੁ ਯਾਯਾਯਾਨਯੁ ਯਯਰੇ ਕੁਧਾ
ਯਾਯੁ; ਅਯਾਚਾਰ ਉ ਯਧੁਯਨ ਵਿਰੋਧਰੇ ਬੇ ਆਯਰ ਧੁਰਯਾਕਾਰੀ ਧੁਯੁ; ਯਾਯਾ ਵਿਯਾਰ ਯਾਯ
ਕਰੂ। ਬਮਰੇ ਕੁਯ ਚਮਕਾਰ ਗੁਰੂ!

**ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖੀ ਦਾਨ, ਕੇਸ ਦਾਨ, ਰਹਿਤ ਦਾਨ, ਬਿਬੇਕ ਦਾਨ, ਵਿਸਾਹ ਦਾਨ, ਭਰੋਸਾ ਦਾਨ, ਦਾਨਾਂ
ਸਿਰ ਦਾਨ, ਨਾਮ ਦਾਨ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਦੇ ਇਸ਼ਨਾਨ, ਚੌਂਕੀਆਂ, ਝੰਡੇ, ਬੁੰਗੇ, ਜੁਗੇ ਜੁਗ ਅਟੱਲ,
ਧਰਮ ਕਾ ਜੈਕਾਰ, ਬੋਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!!!**

ਧੁਯਾਕਰਿ ਗੀਤਯਾਨਯੁ ਗੀਤ ਪਰੰ, ਯਾਯਾ ਕੇਯ, ਗੀਤ ਨਾਯਿ ਪਾਯਨ, ਵਿਧ ਯਾਨ, ਧੁਯ ਵਿਯੁਧ, ਨਾਮ ਯਯਰ
ਵਿਯੁਧ ਆਧਿ ਯਯਹਾਰ ਵਿਯੁਯ। ਹੇ ਪੁਥੁ ! ਬਧੁ ਬਰੰਧਾ ਵਿਯਯਾ ਹੇਯ। ਬਮਰੇ ਕੁਯ ਚਮਕਾਰ ਗੁਰੂ!

ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਮਨ ਨੀਵਾਂ, ਮਤ ਉੱਚੀ ਮਤ ਪਤ ਦਾ ਰਾਖਾ ਆਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਬਰੂ ਗੀਤਯਾ ਮਨ ਨਧੁ ਉ ਬੇਯਾਨਯੁ ਯਾਨ ਯਯੁਯ ਹੇਯ; ਹੇ ਪੁਥੁ ਯੁਰੇ ਯਾਨਰ ਧੁਰਯਾਕਾਰੀ ਯਾਨ।

**ਹੇ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਦੇ ਮਾਣ, ਨਿਤਾਣਿਆਂ ਦੇ ਤਾਣ, ਨਿਓਟਿਆਂ ਦੀ ਓਟ, ਸੱਚੇ ਪਿਤਾ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ! ਆਪ
ਹੇ ਬਯਾ ਪਿਯਾ, ਚਮਕਾਰ ਗੁਰੂ! ਯੁਰੇ ਨਿਰਯੁਕਾਰਰ ਬਯਾਨ, ਅਬਯਾਯੁਰ ਗਯਿ, ਆਯੁਯਾਯਾਨਰ ਆਯੁਯ,**

ਆਮੇ ਫੁਮਰ ਭਧਭਿਓਰੇ ਨਹੁਠਾਰ ਬਹਿਓ ਪ੍ਰਾਪੰਨਾ ਕਰੂ.....

ਅੱਖਰ ਵਾਧਾ ਘਾਟਾ ਭੁੱਲ ਚੁੱਕ ਮਾਫ ਕਰਨੀ। ਸਰਬੱਤ ਦੇ ਕਾਰਜ ਰਾਸ ਕਰਨੇ।

ਭਧਰਿ ਭਭ ਪ੍ਰਾਪੰਨਾ ਭਯਾਰਭ ਕਰਿਵਾਰੇ ਆਮਰ ਭੂਲ ਓ ਭੂਰਿ ਸ਼ਮਾ ਕਰ। ਵਯਾਕਰਿ ਬਮਬੁਯਾ
ਭਯੋਗਧ ਪ੍ਰੂਰਭ ਕਰ।

**ਸੇਈ ਪਿਆਰੇ ਮੇਲ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿਲਿਆਂ ਤੇਰਾ ਨ ਚਿੱਤ ਆਵੇ। ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ, ਤੇਰੇ ਭਾਣੇ
ਸਰਬੱਤ ਦਾ ਭਲਾ।**

ਮੇਯਯੋ ਬਯਾ ਭਭ ਬਹਿਓ ਬਾਸ਼ਾਓ ਕਲੇ ਆਮੇ ਫੁਮ ਨਾਮਕੂ ਸ਼ਰਭ ਓ ਧਾਨ ਕਰਿਪਾਰਿਕੂ, ਵਯਾਕਰਿ
ਭਾਯਰਿ ਬਹਿਓ ਬਾਸ਼ਾਓ ਕਰਾਯੂ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਨੂਬਾਰੇ, ਪਰ ਪੈਯਾਕੂ ਫੁਮਰ ਨਾਮ ਆਬੂ
ਐਵੰ ਬਮਬੇ ਫੁਮ ਯਯਾ ਅਨੂਬਾਰੇ ਭਧਓ ਕਰਯੂ।

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ

ਚਮਕਾਰ ਗੁਰੂਯਾਯ ਯਾਲਬਾ; ਚਮਕਾਰ ਗੁਰੂਯਾਰ ਬਿਯਯ।

ଯାତ୍ରା ପାଇଁ ଦର୍ଶନ

ଶିଖ୍ ଧର୍ମର ଦର୍ଶନ ଶାସ୍ତ୍ର ଡକ୍ ଶାସ୍ତ୍ର, ବ୍ୟାପକତା ଏବଂ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଏବଂ ପାର୍ଥବ ସଂସାରକୁ ଏହାର " ଝାଲର ବିହୀନ" ପ୍ରବେଶ ମାର୍ଗ ଦ୍ୱାରା ପରିଚିତ ହୋଇଥାଏ। ଏହାର ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର ସରଳତା ଦ୍ୱାରା ଚିହ୍ନିତ ହୋଇଥାଏ। ଶିଖ୍ ନୀତିରେ ଆତ୍ମ ଏବଂ ସମାଜ ପ୍ରତି ବ୍ୟକ୍ତିର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ନଥାଏ(ସଙ୍ଗତ)।

ଶିଖ୍ ଧର୍ମ ପୃଥିବୀର କନିଷ୍ଠତମ ଧର୍ମ ଅଟେ। ଶିଖ୍ ଧର୍ମ ପ୍ରାୟ 500 ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲା। ଏକ ପରମ ସତ୍ତା ଯାହାକି ଏହି ବିଶ୍ୱର ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ଠାରେ ବିଶ୍ୱାସକୁ ଏହା ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଦିଏ। ଏହା ଚିର ପରମାନନ୍ଦ ପାଇଁ ଏକ ସରଳ ସଲଖ ମାର୍ଗ ଦେଖାଏ ଏବଂ ପ୍ରେମ ଓ ବିଶ୍ୱ ଭାତୃଭାବର ବାଉଁଶ ପ୍ରସାର କରେ। ଶିଖ୍ ଧର୍ମ କଠୋର ଭାବରେ ଏକ ଶୂରବାଦ ଭିତ୍ତିକ ବିଶ୍ୱାସ ଅଟେ ଏବଂ ଭଗବାନଙ୍କୁ କେବଳ ଏକ ଯିଏକି ସମୟ କିମ୍ବା ସ୍ଥାନ ମଧ୍ୟରେ ସୀମିତ ନୁହନ୍ତି ଭାବେ ସ୍ୱୀକୃତି ପ୍ରଦାନ କରେ।

ଶିଖ୍ ଧର୍ମ ବିଶ୍ୱାସ କରେ ଯେ କେବଳ ଜଣେ ହିଁ ଭଗବାନ ଅଛନ୍ତି, ଯିଏ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା, ପାଳନକର୍ତ୍ତା, ସଂହାରକର୍ତ୍ତା ଏବଂ ମାନବ ରୂପ ଧାରଣ କରନ୍ତି ନାହିଁ। ଶିଖ୍ ଧର୍ମରେ ଅବତାରବାଦ ତତ୍ତ୍ୱର ସ୍ଥାନ ନାହିଁ। ଏହା ଦେବତା ଏବଂ ଦେବୀ ଓ ଅନ୍ୟ ଦେବତାଙ୍କ ସହିତ କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ ସଂଯୋଗ କରେ ନାହିଁ।

ଶିଖ୍ ଧର୍ମରେ ନୀତି ଏବଂ ଧର୍ମ ଏକା ସାଙ୍ଗରେ ଯାଆନ୍ତି। ଜଣେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବିକାଶ ଆଡ଼କୁ ପାଦ କାଢିବା ପାଇଁ ନୈତିକ ଗୁଣ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ କରିବା ଏବଂ ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବନରେ ସଦଗୁଣ ଅଭ୍ୟାସ କରିବା ନିହାତି ଆବଶ୍ୟକ ଅଟେ। ସଜୋଟତା, ସହାନୁଭୂତି, ଉଦାରତା, ନମ୍ରତା ଭଳି ଗୁଣ କେବଳ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ଓ ଅଧ୍ୟବସାୟ ଦ୍ୱାରା ହାସଲ କରାଯାଇପାରେ। ଆତ୍ମର ମହାନ ଗୁରୁଙ୍କର ଜୀବନୀ ଏହି ଦିଗରେ ଏକ ପ୍ରେରଣାର ଉତ୍ସ ଅଟେ।

ଶିଖ୍ ଧର୍ମ ଶିକ୍ଷା ଦିଏ ଯେ ମାନବ ଜୀବନର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେଉଛି ଜନ୍ମ ଓ ମୃତ୍ୟୁର ଚକ୍ର ଭାଙ୍ଗିବା ଏବଂ ଭଗବାନଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ହେବା। ଏହା ଗୁରୁଙ୍କର ଶିକ୍ଷାର ଅନୁକରଣ, ପବିତ୍ର ନାମର (ନାମ) ଧ୍ୟାନ ଏବଂ ସେବା ଓ ଦାନ କାର୍ଯ୍ୟର ଦକ୍ଷତା ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପାଦିତ ହୋଇଥାଏ।

ନାମମାର୍ଗ ଭଗବାନଙ୍କର ସ୍ମରଣ ପାଇଁ ସ୍ଥିର ଭକ୍ତିକୁ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଦିଏ। ମୋକ୍ଷ ପାଇବା ପାଇଁ ଜଣେ ପାଞ୍ଚଟି ମନ୍ତ୍ର ଗୁଣ ଯଥା, କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ ଏବଂ ଅହଂକାର ଉପରେ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ। ବିଧି ବିଧାନ ଏବଂ ଉପବାସ, ତୀର୍ଥଯାତ୍ରା, ଶକୁନ ଓ ତପସ୍ୟା ଭଳି ନିୟମିତ ଅଭ୍ୟାସକୁ ଶିଖ୍ ଧର୍ମରେ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରାଯାଇଛି। ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବର ଶିକ୍ଷାକୁ ଅନୁକରଣ କରିବା ଉଚିତ। ଯାହାହେଲେବି, ଜ୍ଞାନମାର୍ଗ ଓ କର୍ମମାର୍ଗର ଗୁରୁତ୍ୱକୁ ଏହା ସ୍ୱୀକୃତି ପ୍ରଦାନ କରେ। ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଲକ୍ଷ୍ୟ ସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ଭଗବାନଙ୍କ ଅନୁଗ୍ରହର ପ୍ରାପ୍ତି ଉପରେ ଏହା ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱ ପ୍ରଦାନ କରେ।

ଶିଖ୍ ଧର୍ମ ଏକ ଆଧୁନିକ, ଯୁକ୍ତି ସଙ୍ଗତ, ଏବଂ ବ୍ୟାବହାରିକ ଧର୍ମ ଅଟେ। ଏହା ବିଶ୍ୱାସ କରେ ଯେ, ସାଧାରଣ ପାରିବାରିକ ଜୀବନ(ଗୃହସ୍ଥ) ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତି ପାଇଁ ଏକ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ନୁହେଁ। ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ କିମ୍ବା ସଂସାରର ବୈରାଗ୍ୟ ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତି ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ। ପାର୍ଥବ କ୍ଳିଷ୍ଟ ଓ ପ୍ରଲୋଭନ ମଧ୍ୟରେ ଅଲଗା ହୋଇ ବଞ୍ଚିବା

ସମ୍ଭବ ଅଟେ । ଏକ ଭକ୍ତ ସଂସାରରେ ବଞ୍ଚିବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ତଥାପି ସାଧାରଣ ଉତ୍ତେଜନା ଓ କୋଳାହଳ ଠାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ବରେ ନିଜକୁ ରଖିପାରିବ । ସେ ଭଗବାନ ପାଇଁ ଏକ ପାଣ୍ଡିତ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ସୈନ୍ୟ, ଏବଂ ଏକ ସାଧୁ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ଶିଖ୍ ଧର୍ମ ଏକ ସାର୍ବଜନିକ ଏବଂ ଏକ " ଧର୍ମ ନିରପେକ୍ଷ " ଓ ତେଣୁ ଜାତିଗତ , ଧର୍ମଗତ, ଶ୍ରେଣୀଗତ କିମ୍ବା ଲିଙ୍ଗଗତ ପାର୍ଥକ୍ୟକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରେ । ଗୁରୁମାନେ ପୁରୁଷ ଓ ମହିଳାଙ୍କ ସମାନତା ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ବ ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ କନ୍ୟା ଭରୁଣ ହତ୍ୟା ଓ ସତୀଦାହ ପ୍ରଥାକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରିଛନ୍ତି । ସେମାନେ ସକ୍ରିୟ ଭାବରେ ବିଧବା ପୁନର୍ବିବାହ ପାଇଁ ପ୍ରଚାର କରୁଥିଲେ ଓ ପର୍ଜା ବା ଓଢ଼ଣୀ ପ୍ରଥାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖାନ କରୁଥିଲେ । ଭଗବାନଙ୍କ ଉପରେ ମନ ସ୍ଥିର ରଖିବା ପାଇଁ 'ପବିତ୍ର ନାମ' ଏବଂ ସେବା ଓ ଦାନ କାର୍ଯ୍ୟର ଦକ୍ଷତା ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ । ସାଧୁ ଶ୍ରମ ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟ(କୀରାଟ କର୍ମ)ମାଧ୍ୟମରେ ଜଣଙ୍କର ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବିକା ଅର୍ଜନ ପାଇଁ ଏହା ସମ୍ମାନନୀୟ ବିବେଚିତ ହେଉଛି, ଏବଂ ଭିକ୍ଷା ବୃତ୍ତି କିମ୍ବା ଅସାଧୁ ଉପାୟରେ ନୁହେଁ । ବନ୍ଦ ଛକ୍କ, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ବଣ୍ଟନ, ମଧ୍ୟ ଏକ ସାମାଜିକ ଦାୟିତ୍ବ ଅଟେ । ଅଭାବୀମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଠାରୁ ଆଶା କରାଯାଏ । ସେବା, ସମାଜ ସେବା, ମଧ୍ୟ ଶିଖ୍ ଧର୍ମର ଏକ ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଅଙ୍ଗ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗୁରୁଦ୍ବାରରେ ମୁକ୍ତ ଗୋଷ୍ଠୀ ପାକଶାଳା(ଲଙ୍ଗର) ଦେଖାଯାଏ ଏବଂ ସବୁ ଧର୍ମର ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ଖୋଲା ରହେ ଯାହାକି ଏହି ଗୋଷ୍ଠୀ ସେବାର ପ୍ରମାଣ ଦିଏ ।

ଶିଖ୍ ଧର୍ମ ଆଶାବାଦ ଓ ପ୍ରତ୍ୟାଶା ପାଇଁ ସୁପାରିସ କରେ । ଏହା ନୈରାଶ୍ୟବାଦର ବିଚାରଧାରାକୁ ଗ୍ରହଣ କରେ ନାହିଁ ।

ଗୁରୁମାନେ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି ଯେ ଜୀବନର ଏକ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଓ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଅଛି । ଏହା ଆତ୍ମ ଓ ଭଗବାନକୁ ଅନୁଭବ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ସୁଯୋଗ ଦିଏ । ଅଧିକତ୍ର, ମଣିଷ ନିଜର କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ନିଜେ ଦାୟୀ ଅଟେ । ସେ ନିଜର କାର୍ଯ୍ୟର ଫଳ ଠାରୁ ପ୍ରତିରୋଧକାରିତା ଦାବି କରିପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସେ କଣ କରେ ସେ ବିଷୟରେ ଅଧିକ ସଜାଗ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ଶିଖ୍ ଧର୍ମଗ୍ରନ୍ଥ, ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବ, ଚିରନ୍ତନ ଗୁରୁ ଅଟେ । କେବଳ ଏହା ଏକ ଧର୍ମ ଯାହାକି ପବିତ୍ର ବହିକୁ ଧର୍ମଗୁରୁ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଦେଇଛି । ଶିଖ୍ ଧର୍ମରେ ଜୀବନ୍ତ ମାନବ ଗୁରୁର କୌଣସି ସ୍ଥାନ ନାହିଁ ।

ପଗଡ଼ିର ଗୁରୁତ୍ବ ।

ପଗଡ଼ି ଶିଖଙ୍କ, ସର୍ବଦା, ଏକ ଅଭିନ୍ନ ଅଂଶ ହୋଇ ରହିଛି । ଶିଖଧର୍ମର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା, ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ସମୟରୁ ଶିଖମାନେ ପଗଡ଼ିକୁ ଅଳଙ୍କୃତ କରିଛନ୍ତି । ସମ୍ରାଟଙ୍କ ମୁକୁଟ ଅପେକ୍ଷା ଶିଖଙ୍କ ପଗଡ଼ି ଶିଖଙ୍କ ପାଇଁ ଅଧିକ ମୂଲ୍ୟବାନ ।

ଶିଖ ପଗଡ଼ିର ଅନ୍ୟ ନାମ ହେଉଛି 'ଦସ୍ତର' ଯାହାକି 'ଗୁରୁଙ୍କ କୃପା' ସହିତ ଯୋଡ଼ି ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଏହି ସବୁ ଶବ୍ଦ ଉଭୟ ନାରୀ ଓ ପୁରୁଷ ସେମାନଙ୍କ କଟଯାଇନଥିବା କେଶକୁ ଆବୃତ କରିବାକୁ ପରିଧାନ କରିଥିବା ପୋଷାକକୁ ବୁଝାଏ । ଏହା ମୁଣ୍ଡ ଚାରିପଟେ ପିନ୍ଧାହୋଇଥିବା ଲମ୍ବା ସ୍କାର୍ଫ ପରି କପଡ଼ାକୁ ନେଇ ଏହା ଗଠିତ ।

ଯଦିଓ କଟାଯାଇ ନଥିବା କେଶକୁ ରଖିବା ବିଶ୍ୱାସର ପାଞ୍ଚଟି ଧାରା ଭାବରେ ଗୁରୁ ଗୋବିନ୍ଦ ସିଂହ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ, ଏହା ଶିଖଧର୍ମ ଆରମ୍ଭ ହେବାଠାରୁ, 1469 ରୁ ଶିଖଧର୍ମ ସହିତ ଜଡ଼ିତ ହୋଇ ରହିଛି ।

ପରମ୍ପରାଗତ ଭାବରେ, ପଗଡ଼ି ସମ୍ମାନନୀୟତାକୁ ସୁଚାଏ, ଏବଂ ଏହା ଏକ ସମୟରେ ସମ୍ରାଟଙ୍କ ପାଇଁ ସରଂକ୍ଷିତ ଥିଲା । ପୂର୍ବ ସମୟରେ, ଭାରତରେ ସମାଜରେ ଉଚ୍ଚ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଥିବା ପୁରୁଷ ଏହାକୁ ପରିଧାନ କରୁଥିଲେ । ଭାରତରେ ମୋଗଲ ଶାସନ ସମୟରେ କେବଳ ମୁସଲମାନମାନେ ପଗଡ଼ି ପିନ୍ଧିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଥିଲା । ଅଣ ମୁସଲମାନମାନେ ଏହା ପିନ୍ଧିବାକୁ କଠୋର ଭାବେ ବଞ୍ଚିତ ହେଉଥିଲେ ।

ମୋଗଲଙ୍କ ଏହି ନିୟମ ପ୍ରତିବାଦରେ ଗୁରୁ ଗୋବିନ୍ଦ ସିଂହ ସବୁ ଶିଖଙ୍କୁ ପଗଡ଼ି ପିନ୍ଧିବାକୁ କହିଥିଲେ । ତାଙ୍କରି ଖାଲିଆ ଅନୁକରଣକାରୀଙ୍କ ଉଚ୍ଚ ନୈତିକ ମାନବଣ୍ଡ ସ୍ୱୀକୃତିରେ ଏହା ପିନ୍ଧାଯାଉଥିଲା । ସେ ତାଙ୍କରି ଖାଲିଆ ଜଗତର ଅନ୍ୟ ମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଭିନ୍ନ ହେବା ଓ ଶିଖ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାପିତ ମାର୍ଗ ଅନୁକରଣ ପାଇଁ ଦୃଢ଼ ନିଷ୍ଠିତ ହେବା ପାଇଁ ଚାହୁଁଥିଲେ । ଏହିପରି, ପଗଡ଼ି ପିନ୍ଧିଥିବା ଶିଖ ସର୍ବଦା ସମାବେଶରୁ ଅଲଗା ଦେଖାଯାଏ କାରଣ ସାଧୁ-ସୈନ୍ୟ ମାନଙ୍କୁ ସହଜରେ ଚିହ୍ନିବା ପାଇଁ ଗୁରୁ ଚାହୁଁଥିଲେ ।

ଯେତେବେଳେ ପୁରୁଷ ବା ନାରୀ ପଗଡ଼ି ପିନ୍ଧେ, ଏହା କେବଳ କପଡ଼ା ହୋଇ ରହେ ନାହିଁ, ଏହା ପରିଧାନର ଏକ ଅଭିନ୍ନ ଅଂଶ ହୋଇଯାଏ । ପଗଡ଼ି ପିନ୍ଧିବାର କାରଣ ଅନେକ ହୋଇପାରେ ଯଥା ସାର୍ବଭୌମତ୍ବ, ତ୍ୟାଗ, ଆତ୍ମ-ସମ୍ମାନ, ସାହସ, ସାଧୁତା ଆଦି, କିନ୍ତୁ ଶିଖମାନେ କାହିଁକି ପଗଡ଼ି ପିନ୍ଧନ୍ତି ତାହା ମୁଖ୍ୟତଃ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରେମ, ଆଜ୍ଞାବହତା ଏବଂ ଖାଲିଆ ଗୁରୁ ଗୋବିନ୍ଦ ସିଂହଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଥାଏ ।

ପଗଡ଼ି ଆମ ଗୁରୁଙ୍କ ଆମ ପାଇଁ ଉପହାର ଅଟେ । ଏହା କିପରି ଆମକୁ ଅଭିଷିକ୍ତ କରୁ ସିଂହ ଓ କଉର ଯେଉଁମାନେ ଉଚ୍ଚ ସ୍ବୟଂ ଚେତନାର ପ୍ରତିବିମ୍ବତାର ସିଂହାସନରେ ବସନ୍ତି ।

ମହିଳାମାନଙ୍କର ଭୂମିକା

ଶିଖ୍ ଧର୍ମର ନୀତି ବ୍ୟକ୍ତ କରେ ଯେ ନାରୀର ପୁରୁଷ ଭଳି ସମାନ ଆତ୍ମା ଅଛି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅନୁଶୀଳନ କରିବା ପାଇଁ ସମାନ ଅଧିକାର ଅଛି। ସେମାନେ ଧାର୍ମିକ ସମାବେଶ କରିପାରିବେ, ଅଖଣ୍ଡ ମାର୍ଗରେ(ପବିତ୍ର ଗ୍ରନ୍ଥର ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନ ଉଚ୍ଚାରଣ) ଭାଗ ନେଇପାରିବେ, କୀର୍ତ୍ତନ କରିପାରିବେ, ପୁରୋହିତ କାମ କରିପାରିବେ। ସେମାନେ ସବୁ ଧାର୍ମିକ, ସାଂସ୍କୃତିକ, ସାମାଜିକ, ଏବଂ ଧର୍ମ ନିରପେକ୍ଷ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଭାଗ ନେଇପାରିବେ। ଶିଖ୍ ଧର୍ମ ନାରୀକୁ ସମାନତା ଦେବାରେ ପୃଥ୍ବୀର ଏକ ବୃହତ ଧର୍ମ ଅଟେ। ଗୁରୁ ନାନକ ଲିଙ୍ଗ ଭିତ୍ତିକ ସମାନତା ବିଷୟରେ ପ୍ରଚାର କରୁଥିଲେ, ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଗୁରୁମାନେ ଶିଖ୍ ପୂଜା ଓ ପ୍ରଥାର ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ନାରୀଙ୍କୁ ଉତ୍ସାହିତ କରୁଥିଲେ।

ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବ ବ୍ୟକ୍ତ କରେ, “ ନାରୀ ଓ ପୁରୁଷ, ଭଗବାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ସବୁ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛନ୍ତି। ଏହା ସବୁ ଭଗବାନଙ୍କ କ୍ରୀଡ଼ା। ନାନକ କହନ୍ତି, ତାଙ୍କରି ସବୁ ସୃଷ୍ଟି ପବିତ୍ର ଅଟେ” SGGGS ପୃଷ୍ଠା 304

ଶିଖ୍ ଇତିହାସ ନାରୀର ଭୂମିକା ପୁରୁଷ ସହିତ ସେବା, ଭକ୍ତି, ତ୍ୟାଗ, ଓ ସାହସିକତାରେ ସମାନ ଭାବରେ ଚିତ୍ରିତ କରିଅଛି। ଶିଖ୍ ପରମ୍ପରାରେ ନାରୀର ନୈତିକ ସମ୍ମାନ, ସେବା, ଏବଂ ଆତ୍ମ- ବଳିଦାନର ଅନେକ ଉଦାହରଣ ଲେଖା ହୋଇଅଛି।

ଶିଖ୍ ଧର୍ମ ଅନୁସାରେ, ପୁରୁଷ ଓ ନାରୀ ଗୋଟିଏ ମୁଦ୍ରାର ଦୁଇ ପାର୍ଶ୍ଵ ଅଟନ୍ତି। ପରସ୍ପର ବନ୍ଧନ ଓ ପରସ୍ପର ନିର୍ଭରଶୀଳତା ପଦ୍ଧତିରେ ପୁରୁଷ ନାରୀ ଠାରୁ ଜନ୍ମ ନିଏ, ଏବଂ ନାରୀ ପୁରୁଷର ବୀଜରୁ ଜନ୍ମ ନିଏ। ଶିଖ୍ ଧର୍ମ ଅନୁସାରେ, ଏକ ପୁରୁଷ ଏକ ନାରୀ ବିନା ନିରାପଦ ଅନୁଭବ କରିପାରିବ ନାହିଁ ଓ ଜୀବନ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କରିପାରିବ ନାହିଁ, ଏବଂ ପୁରୁଷର ସଫଳତା ନାରୀର ଯିଏ କି ତାର ଜୀବନ ପୁରୁଷ ସହିତ ବଞ୍ଚନ କରେ, ପ୍ରେମ ଓ ସମର୍ଥନ ସହିତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ ଏବଂ ଏହାର ବିପରୀତ ମଧ୍ୟ।

ଗୁରୁ ନାନକ କହିଛନ୍ତି: “ ଏହା ଏକ ନାରୀ ଯିଏ ଏହି ଜାତିକୁ ଚଳନଶୀଳ ରଖେ” ଓ “ଆମେ ନାରୀକୁ ଅଭିଶପ୍ତ ଓ ନିନ୍ଦିତ ବୋଲି ବିବେଚନା କରିବା ନାହିଁ, ଯେତେବେଳେ ନାରୀ ଠାରୁ ପଥ ପ୍ରବର୍ତ୍ତକ ଓ ରାଜା ଜନ୍ମ ନିଅନ୍ତି।” SGGGS ପୃଷ୍ଠା 473

ମୋକ୍ଷ : ଏକ ଗୁରୁତ୍ଵପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା ଉଠାଯାଏ ଯେ, ଧର୍ମ ନାରୀକୁ ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତି, ଭଗବାନଙ୍କୁ ଅନୁଭବ କରିବା ପାଇଁ ସମର୍ଥ କିମ୍ବା ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ କ୍ଷେତ୍ର ଭାବେ ବିବେଚନା କରେ କି।

ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବ କହେ: “ସବୁ ସତ୍ତାରେ ଭଗବାନ ବ୍ୟାପକ ଅଟନ୍ତି, ଏବଂ ପୁରୁଷ ଓ ନାରୀ ସବୁ ଆକାରରେ ବ୍ୟାପକ” (ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବ, ପୃଷ୍ଠା 605)।

ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବର ଅପରି ବିବୃତ୍ତିରୁ, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଜ୍ୟୋତି ଉଭୟ ଲିଙ୍ଗ ପାଇଁ ସମାନ ଭାବରେ ପଡ଼େ। ତେଣୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣକୁ ଯାଇ ଉଭୟ ପୁରୁଷ ଓ ମହିଳା ସମାନ ଭାବରେ ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତି କରିପାରିବେ। ଅନେକ

ଧର୍ମରେ, ପୁରୁଷର ଅଧ୍ୟାତ୍ମିକତାରେ ନାରୀକୁ ଏକ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ରୂପେ ବିବେଚନା କରାଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ଶିଖ୍ ଧର୍ମରେ ଏହା ନାହିଁ। ଗୁରୁ ଏହି ମନୋଭାବକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରିଛନ୍ତି । ' ରେ ଆଲିସ ବାସକେ କହନ୍ତି

“ ପ୍ରଥମ ଗୁରୁ ନାରୀକୁ ପୁରୁଷ ସମତୁଲ୍ୟ ରଖନ୍ତି ନାରୀ ପୁରୁଷ ପାଇଁ ଏକ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ନୁହେଁ, ମୋକ୍ଷ ଆଶା କରିବା ପାଇଁ ଏକ ସହଭାଗୀ ଅଟେ ।

ବିବାହ: ଗୁରୁ ନାନକ ଗୃହସ୍ଥ ଜୀବନ ପରାମର୍ଶ ଦିଅନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ ଓ ପରିତ୍ୟାଗ ପରିବର୍ତ୍ତେ, ସ୍ବାମୀ ଓ ସ୍ତ୍ରୀ ସମାନ ଭାବରେ ସହଭାଗୀ ଏବଂ ଏକନିଷ୍ଠତା ଉଭୟଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ ଅଛି । ପବିତ୍ର ବାକ୍ୟରେ, ଗୃହସ୍ଥ ଖୁସିକୁ ପୋଷିତ ସ୍ନେହର ଆଦର୍ଶ ଭାବେ ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଛି ।

ସମାନ ମର୍ଯ୍ୟାଦା: ପୁରୁଷ ଓ ନାରୀ ମଧ୍ୟରେ ସମାନ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ସୁନିଶ୍ଚିତ କରିବା ପାଇଁ, ସଙ୍ଗତ(ପବିତ୍ର ସମ୍ପର୍କ) ଏବଂ ପଙ୍ଗତ(ଏକାଠି ଖାଇବା) କ୍ଷେତ୍ରରେ ଗୁରୁମାନେ ଲିଙ୍ଗ ମଧ୍ୟରେ ଆରମ୍ଭ, ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କିମ୍ବା ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ କରିବା ବିଷୟରେ କୌଣସି ପାର୍ଥକ୍ୟ ରଖି ନାହାନ୍ତି । ସରୁପ ଦାସ ଭଲ, ମହିମା ପ୍ରକାଶ, ଗୁରୁ ଅମର ଦାସ ନାରୀର ପୂର୍ଣ୍ଣ ବ୍ୟବହାରକୁ ବିରୋଧ କରୁଥିଲେ । କିଛି ସମ୍ପ୍ରଦାୟକୁ ଡରାଇବା ପାଇଁ କାରିବକୁ ଓ ସତୀ ଦାହ ପ୍ରଥା ବିରୋଧରେ ପ୍ରଚାର କାରିବକୁ ନାରୀମାନଙ୍କୁ ନିୟୋଜିତ କରିଥିଲେ । ଶିଖ୍ ଇତିହାସ କେତେକ ନାରୀଙ୍କ ନାମ ରହିଛି ଯଥା ମାତା ଗୁଜରିମାଲ ଭାଗୋ, ମାତା ସୁନ୍ଦରୀ, ରାନୀ ସାହିବ କଉର, ରାନୀ ସଦା କଉର, ଏବଂ ମହାରାଣୀ ଜିନ୍ଦକଉର ଆଦି ଯେଉଁମାନେ ସେମାନଙ୍କ ସମୟରେ ଗୁରୁଦ୍ବପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୂମିକା ନେଇଛନ୍ତି ।

ଶିକ୍ଷା: ଶିଖ୍ ଧର୍ମରେ ଶିକ୍ଷାକୁ ଅତି ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଦିଆଯାଇଛି । ଯେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିର ସଫଳତା ପାଇଁ ଏହା ଚାହିଁ କାଠି ଅଟେ । ଏହା ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ବିକାଶର ଏକ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଅଟେ ଏବଂ ଏହା ହେଉଛି ଏକ କାରଣ ଯେଉଁଥି ପାଇଁ ତୃତୀୟ ଗୁରୁ ଅନେକ ବିଦ୍ୟାଳୟ ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ।

ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବ ବ୍ୟକ୍ତ କରେ: “ସବୁ ଦିବ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଅନୁଧ୍ୟାନ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ମିଳେ” । ଏସଜିଜିଏସ, ପୃଷ୍ଠା 831

ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଶିକ୍ଷା ଆବଶ୍ୟକ ଅଟେ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ ସେମାନେ ପାରିବା ଭଳି ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେବାକୁ କାମ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

“ଗୁରୁ ଆମର ଦାସ ହୃଦୟୋପ କରିଥିଲେ ଯେ କୌଣସି ଶିକ୍ଷା ମୂଳ ଧରେ ନାହିଁ ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାହା ନାରୀଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଗ୍ରହଣ ହୋଇ ନାହିଁ” ।

ପରିଧାନ କଟକଣା: ନାରୀଙ୍କର ଓଢଣୀ ନ ପିନ୍ଧିବା ବ୍ୟତୀତ, ପରିଧାନ ନିୟମ ବିଷୟରେ ଶିଖ୍ ଧର୍ମ ଏକ ସରଳ କିନ୍ତୁ ଗୁରୁଦ୍ବପୂର୍ଣ୍ଣ ବାର୍ତ୍ତା ଦିଏ । ଲିଙ୍ଗ ନିର୍ବିଶେଷରେ ସବୁ ଶିଖ୍ କୁ ଏହା ଲାଗୁ ହୁଏ । ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବ କହେ,

“ମନକୁ ମନ୍ଦ ଚିନ୍ତନ ଦେଉଥିବା ଓ ଶରୀରକୁ ଅସୁଖକର ଲାଗୁଥିବା ପରିଧାନ ପିନ୍ଧିବା ପରିହାର କରନ୍ତୁ” ଏସଜିଜିଏସ ପୃଷ୍ଠା 16

ନାରୀ ଦ୍ଵାରା ଆତ୍ମ ସୁରକ୍ଷା: ଶିଶୁ ନାରୀ ସ୍ଵୟଂକୁ କୃପାଣ ଓ ଅନ୍ୟ ଅସ୍ତ୍ର ଦ୍ଵାରା ସୁରକ୍ଷା କରିବା ଆଶା କରାଯାଏ। ଏହା ନାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଅଦ୍ଵିତୀୟ କାରଣ ଇତିହାସରେ ଏହା ପ୍ରଥମ ଯେତେବେଳେ ନାରୀଙ୍କ ଆତ୍ମ ସୁରକ୍ଷା ଆଶା କରାଯାଉଥିଲା। ଶାରୀରିକ ସୁରକ୍ଷା ପାଇଁ ପୁରୁଷଙ୍କ ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ ହେବା ଆଶା କରାଯାଏ ନାହିଁ।

SGGS କହେ: “ ପୃଥିବୀ ଓ ଆକାଶରେ ମୁଁ ଦ୍ଵିତୀୟ କାହାକୁ ଦେଖେ ନାହିଁ। ସବୁ ନାରୀ ଓ ପୁରୁଷ ମଧ୍ୟରେ , ତାଙ୍କରି ଜ୍ୟୋତି ଚମକେ” । SGGS ପୃଷ୍ଠା 223

ନାରୀଙ୍କ ଠାରୁ ପୁରୁଷ ଜନ୍ମ ନିଏ; ନାରୀ ଭିତରେ ପୁରୁଷ ଗର୍ଭରେ ରୁହେ; ନାରୀ ସହିତ ସେ ଯୋଡି ହୁଏ ଓ ବିବାହ କରେ। ନାରୀ ତାର ବାନ୍ଧବୀ ହୁଏ ;ନାରୀ ମାଧ୍ୟମରେ ଭବିଷ୍ୟତ ପିଢୀ ଆସେ। ଯେତେବେଳେ ତାର ନାରୀର ମୃତ୍ୟୁ ହୁଏ, ସେ ଅନ୍ୟ ଏକ ନାରୀ ଚାହେଁ ; ନାରୀ ପ୍ରତି ତାର ବନ୍ଧନ। ତେଣୁ କାହିଁକି ତାକୁ ମନ୍ଦ କହିବା? ତାଙ୍କରି ଠାରୁ ସମ୍ରାଟମାନେ ଜନ୍ମ ହୋଇଛନ୍ତି। ନାରୀ ଠାରୁ ନାରୀ ଜନ୍ମ ନିଏ; ନାରୀ ବିନା କେହି ବି ରହିବ ନାହିଁ। ଗୁରୁ ନାନକ, SGGS ପୃଷ୍ଠା 473

ଯୌତୁକ ବିଷୟରେ: “ ହେ ମୋ ପ୍ରଭୁ, ମୋତେ ବିବାହ ଉପହାର ଓ ଯୌତୁକ ରୂପେ ତୁମର ନାମ ଦିଅ । ” ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ରାମ ଦାସ ଜୀ, ପୃଷ୍ଠା 78, ବାକ୍ୟ 18 ଏସଜିଜିଏସ

ତୁମର ଯାତ୍ରା ରେ ନମ୍ରତା ମୂଳ ବିଷୟ ।

ଶିଖ୍ ଧର୍ମରେ ନମ୍ରତା ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଷୟ । ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନିକଟରେ ଶିଖ୍ ମାନେ ସର୍ବଦା ମୁଣ୍ଡ ନୁଆନ୍ତି ।
ନମ୍ରତା ଏକ ଭଲ ଗୁଣ ଯାହା ଗୁରୁ ବାଣୀରେ ଉସାହିତ କରାଯାଏ ।

ଲାଳିତ ପାଳିତ ହେବା ପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ ପାଇଁ ନମ୍ରତା ଏକ ଭଲ ଗୁଣ ଏବଂ ସବୁ ସମୟରେ
ଶିଖ୍‌ଙ୍କର ମନ ଛିତିର ଏକ ଆବଶ୍ୟକ ଅଂଶ । ଶିଖ୍ ଅସ୍ତ୍ରାଗାରରେ ଅନ୍ୟ ଚାରୋଟି ଗୁଣ ହେଲା
ସତ୍ୟ ,ସନ୍ତୋଷ ,ଦୟା ,ଏବଂ ପ୍ରେମ

ଶିଖ୍ ପାଇଁ ଏହି ପଞ୍ଚକୋଟୀ ଗୁଣ ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ଏହି ଉତ୍ତମ ଗୁଣ ଅନ୍ତର୍ନିବେଶ କରାଇବା ଓ ତାହାକୁ
ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ଏକ ଅଂଶ କରିବା ପାଇଁ ଧ୍ୟାନ ଓ ଗୁରୁଙ୍କ ବାଣୀ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିବା ସେମାନଙ୍କ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ

“ନମ୍ରତାର ଫଳ ହେଉଛି ଅନ୍ତଃ ଶାନ୍ତି ଓ ଖୁସି । ନମ୍ରତା ସହିତ ମନୁଷ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ (ଉତ୍କର୍ଷର ରତ୍ନ ଭଣ୍ଡାର)
ଧ୍ୟାନ କରିବା ଉଚିତ । ଯିଏ ସଦୟ ଭାବରେ ଅନୁଗ୍ରହିତ ହୁଏ ନମ୍ରତାର ଡିଶରେ ରହେ ।

ଗୁରୁ ନାନକ, ଶିଖ୍‌ଧର୍ମର ପ୍ରଥମ ଗୁରୁ: ମନରେ ପ୍ରେମ ଓ ନମ୍ରତା ସହିତ ଶ୍ରବଣ ଓ ବିଶ୍ୱାସ ସ୍ୱୟଂକୁ
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମରେ ଅନ୍ତଃ ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନରେ ସଫାକରେ,” – ଏସଜିଜିଏସ ପୃଷ୍ଠା 4

“ସନ୍ତୋଷ ତୁମର କର୍ଣ୍ଣ କୁଣ୍ଡଳ କର, ନମ୍ରତା ତୁମର ଭିକ୍ଷାପତ୍ର, ଏବଂ ଧ୍ୟାନକୁ ତୁମର ଶରୀରରେ
ଲେପୁଥିବା ପାଉଁଶ କର” । - ଏସଜିଜିଏସ ପୃଷ୍ଠା 6

ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ପାଇଁ ଯାତ୍ରା ।

ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବ ଏକ ଅନନ୍ତ ଜୀବନ ଅଟେ । ଗୁରୁ, ଶିଖର ଏକ କବିତା ରଚନା । ଗୁରୁ, ହିନ୍ଦୁ ଏବଂ ମୁସଲମାନ ସାଧୁମାନେ । ସଂକଳନ ହେଉଛି ଭଗବାନ । ଶ୍ଵରଙ୍କଠାରୁ ଏକ ଉପହାର । ସେମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ସମସ୍ତ ମାନବଜାତିଙ୍କୁ । ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହିବରେ ଥିବା ଦର୍ଶନ ହେଉଛି କ ପ୍ରକାର ଶସ୍ତ୍ର ପ୍ରକାରର ଅତ୍ୟାଚାର ବିନା in ଶ୍ଵରୀୟ ନ୍ୟାୟ ଉପରେ ଆଧାରିତ ସମାଜ । ଯେତେବେଳେ କି ଗ୍ରନ୍ଥ ସ୍ଵୀକାର ଏବଂ ସମ୍ମାନ । ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମର ଶାସ୍ତ୍ର ଏବଂ ଇସଲାମ, ଏହା ଏହି ଦୁଇଟି ଧର୍ମ ସହିତ ଏକ ନ ମନୋବଳ ତିକ ସମନ୍ବିତକୁ ସୂଚାଏ ନାହିଁ । ଇନ୍ ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବ । ପୁରୁଷମାନଙ୍କ ପରି ସମାନ ଭୂମିକା ସହିତ ମହିଳାମାନେ ଅତ୍ୟଧିକ ସମ୍ମାନିତ ମହିଳାମାନଙ୍କର । ପୁରୁଷଙ୍କ ପରି ସମାନ ଆତ୍ମା ଅଛି ଏବଂ ଏହିପରି ସେମାନଙ୍କର ସମାନ ଅଧିକାର ଅଛି । ମୁକ୍ତି ହାସଲ କରିବାର ସମାନ ସୁଯୋଗ ସହିତ ସେମାନଙ୍କର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ମୁକ୍ତି କର ।

ଅଗ୍ରଣୀ ଧାର୍ମିକ ମଣ୍ଡଳୀ ସମେତ ମହିଳାମାନେ ସମସ୍ତ ଧାର୍ମିକ, ସାଂସ୍କୃତିକ, ସାମାଜିକ ଏବଂ ଧର୍ମନିରପେକ୍ଷ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିପାରିବେ । ଶିଖ ଧର୍ମ ସମାନତା, ସାମାଜିକ ନ୍ୟାୟ, ମାନବିକତାର ସେବା ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମ ପାଇଁ ସହଯୋଗୀତାକୁ ସମର୍ଥନ କରେ ଶିଖ ଧର୍ମର ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ ବାର୍ତ୍ତା ହେଉଛି ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଜୀବନରେ ଦୟା, ସଜୋଚିତା, ନମ୍ରତା ଏବଂ ଉଦାରତାର ଆଦର୍ଶ ଅଭ୍ୟାସ କରୁଥିବାବେଳେ ସର୍ବଦା ଭଗବାନ । ଶ୍ଵରଙ୍କ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଭକ୍ତି ଏବଂ ସମ୍ମାନ । ଶିଖ ଧର୍ମର ତିନୋଟି ମୂଳ ନିୟମ ଭଗବାନ । ଶ୍ଵରଙ୍କୁ ଧ୍ୟାନ ଏବଂ ସ୍ମରଣ କରିବା, ସଜୋଚିତ ଜୀବନଯାପନ ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହ ବାଣ୍ଟିବା ।

ଏହି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଯାତ୍ରା ପାଇଁ ଯିବାକୁ ଏକ ପ୍ରୟାସ କରିଥିବାରୁ ଅଭିନନ୍ଦନ ଆତ୍ମା ଅନୁବାଦ କେବେ ମୂଳର ନିକଟତର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ବିଶେଷତ କେବେ ଯେତେବେଳେ । ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବ କବିତାରେ ଏବଂ ରୂପାନ୍ତରର ବ୍ୟବହାରରେ ଅଛି । କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଅତ୍ୟଧିକ କଷ୍ଟକର କରିଥାଏ । ଭିତରେ ଶ୍ଵରୀୟ । ବାର୍ତ୍ତା, ହିନ୍ଦୁ ଏବଂ ମୁସଲମାନ ପୁରାଣ କାହାଣୀ ପ୍ରାୟତଃ ପ୍ରଲାହାଦ୍ ବ୍ୟବହୃତ ହୁଏ ।, ହର୍ନାକାଶ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ବ୍ରହ୍ମା ଇତ୍ୟାଦି ଦୟାକରି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆକ୍ଷରିକ ଭାବରେ ପ ପଢ଼ିବା କୁ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବୁ ବୁଝିବା କୁ । ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ବାର୍ତ୍ତା । ଧ୍ୟାନ ଦିଆଯାଇଛି । ଭଗବାନ । ଶ୍ଵର ଏକ ଏବଂ ତାଙ୍କ ସହିତ ମିଳିତ ହେବା ହେଉଛି ମାନବ ଜୀବନର ଲକ୍ଷ୍ୟ ।

ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ଅନେକ ସ୍ଵେଚ୍ଛାସେବୀମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ବର୍ଷ ବର୍ଷ ଧରି କରାଯାଇଛି, ତୁମ ପାଖକୁ ଯିବାକୁ ତୁମ ଭାଷାରେ ଶ୍ଵରୀୟ ବାର୍ତ୍ତା । ଯଦି ଆପଣଙ୍କର କିଛି ପ୍ରଶ୍ନ ଅଛି, ଦୟାକରି । walnut@gmail.com କୁ ଇମେଲ କରିବାକୁ ମାଗଣା ହୁଅନ୍ତୁ ଏବଂ ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ସହ ଯୋଗଦେବାକୁ ପସନ୍ଦ କରିବୁ । ଏହି ଯାତ୍ରା